

September
1969
XXXVI

duhovno
življenje

la vida espiritual

Progresos en la beatificación de Esquiú

El Embajador Argentino en la Santa Sede, Doctor Pedro J. Frías, ha dirigido al Santo Padre una carta solicitando que llegue a su término la Causa de Beatificación de Fr. Mamerto Esquiú, "como lo prometen las etapas actuales".

Dice el Embajador en su carta: "En las inquietudes contemporáneas, se comprende aún mejor la síntesis que la personalidad evangélica de Esquiú ofrece al Pueblo de Dios de su tiempo y del nuestro:

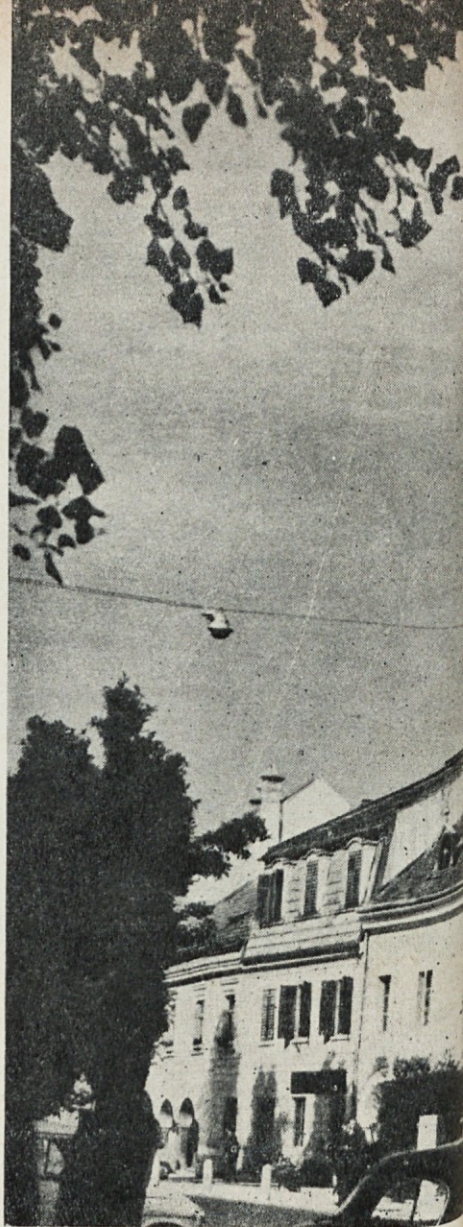
—un cristiano que crece a la par de cada nueva responsabilidad, sin que el rol social, que no pudo evitar, arrebate nada de su irradiación al religioso; sin que el "personaje" exceda a la persona;

—una pobreza capaz de inspirar el deseo de compartir lo que se tiene y lo que es es;

—una interpretación espiritual de los signos del tiempo, de las exigencias de cambio, de las opciones posibles, cumplida como un servicio de la Iglesia al mundo".

El Papa ha acogido con benevolencia la súplica, según la respuesta del Vaticano y, de hecho, se han registrado nuevos progresos en la Causa.

Roma, 10 de julio de 1969.

Novo mesto na Dolenjskem

duhovno življenje

Kje je kaj?

UVODNIK	514	Vse stvarstvo oznanja božjo slavo
SODOBNA VPRAŠANJA	516	V Ženevi so molili za edinstvo
	518	Ameriški škofje so zborovali
	520	Mali bratje — novost naše dobe
	523	Sestanek tajništva za nevernike
SVETO PISMO	561	Sv. pismo ni naravoslovna knjiga
NOVOSTI	524	Nov tajnik Pavla VI. kard. Villot
	527	Razmere v Latinski Ameriki
	537	Reforma rimske kurije
	541	Kristus v azijskih verstvih
	558	Nekaj iz nam nepoznanega Peruja
RAZNO	526	Testament sv. Bernardke
	531	Cerkev v skrivnosti odrešenja
	538	Stoletnica slovenskih šolskih sester
	542	Zibelka novih idej
	564	Ljubezen je potrebna tudi v podjetjih
	567	Novi knjigi
	568	Kolumbija se zahvaljuje papežu
V DRUŽINI	544	Družinski koledar
	545	Razgovor s 76-letno Slovenko
	547	Alkoholizem — grobokop sreče
ZA MLADINO	550	Me in naše srce
	552	V krematoriju je zgorel
	553	Ljubezen v zakonu
NOVICE	563	Svetovne novice
	572	Novice iz Slovenije
	574	Slovenci po svetu
	576	Med nami v Argentini

SEPTEMBER (Septiembre)

1969 — števil. 9

Leto XXXVI

Vse stvarstvo oznanja božjo slavo

Malokdaj je imelo človeštvo zavest, da se je začelo novo obdobje v človeški zgodovini. Na 20. julij letos pa smo vsi jasno začutili, da smo na prelomnici časov in da je ta dan pomemben mejnik v zgodovini napredka. Z dnem, ko je človek prvič stopil na Luno, se začinja vesoljski vek.

Trije izvežbani in neustrašeni severnoameriški kozmonavti so izvedli smel podvig, ki je stal 24 milijard dolarjev in pri katerem je na en ali drug način sodelovalo okrog 400 tisoč ljudi. Vsi trije so prevozili razdaljo 380.000 km, ki loči Luno od Zemlje, v času 102 ur, 45 minut in 40 sekund in medtem, ko je Collins krožil v kabini Apollo 11 okrog Lune, sta se Armstrong in Aldrin z LM-om spustila na površje našega zemelj-

skega satelita in se sprehajala po njem. 600 milijonov ljudi je na Zemlji spremljalo ob TV polet na Luno z zaskrbljenostjo in občudovanjem in zaupanjem. Še nikdar ni noben dogodek v preteklosti zbudil tolikšnega zanimanja pri ljudeh, še nikoli ni nobeno dejanje vznemirilo in pretreslo toliko ljudi. Vsemirski polet so res izvedli Amerikanci, vendar ne le v svojem imenu, tudi ne le v imenu svojega naroda, temveč v imenu vsega človeštva, kot so sami zatrдили in zapisali na spominski ploščici, ki so jo pustili na Luni.

Polet na Luno pomeni tako pomembno dejanje, da ga zaenkrat ne moremo niti pravilno in zadostno vrednotiti. Le vzhičeni se čudimo ob tem izrednem dosežku človekovega uma. Čudimo se smelosti tistih, ki so to potovanje zamislili in čudimo se tistim, ki so ga s svojim znanjem in zavzetnostjo izvedli. Prav primer Apollo 11 jasno kaže o neslutelih možnostih človeškega duha. Čim višji je cilj, ki si ga človeštvo zastavi, čim težje je dosegljiv, čim bolj je ambiciozen, tem bolj postaja človek iznajdljiv v iskanju poti in sredstev, v premagovanju težav in v združevanju ter vzporejanju skupnih naporov.

Poleti v vesolje začenjajo novo dobo. Nadaljnjega razvoja in vseh posledic si ne moremo niti prav predstavljati. Človek zapušča Zemljo, na katero je bil do sedaj priklenjen, in se podaja na pot v vesolje. Ta potovanja v globine vesolja nam bodo širila naše ob-

zorje in nam odkrivala ogromnost in neizmernost božjega stvarstva. Na teh potovanjih človek res ne bo srečaval Boga samega, saj On ni čutno zaznatno bitje, ki bi bilo na nekem določenem kraju. Bog kot stvarnik in ohranjevalec vesolja je res povsod in v vsem pričujoč, a je obenem nad vsem. Ob raziskovanju vesolja pa bo človek, ustvarjen po božji podobi in sličnosti in zato zmožen odkrivati in uporabljati zakone in sile narave, zmeraj bolj spoznaval božja dela in božjo ureditev. In ta dela mu bodo zgovorno pričala o Bogu, o njegovi moči, modrosti in ljubezni.

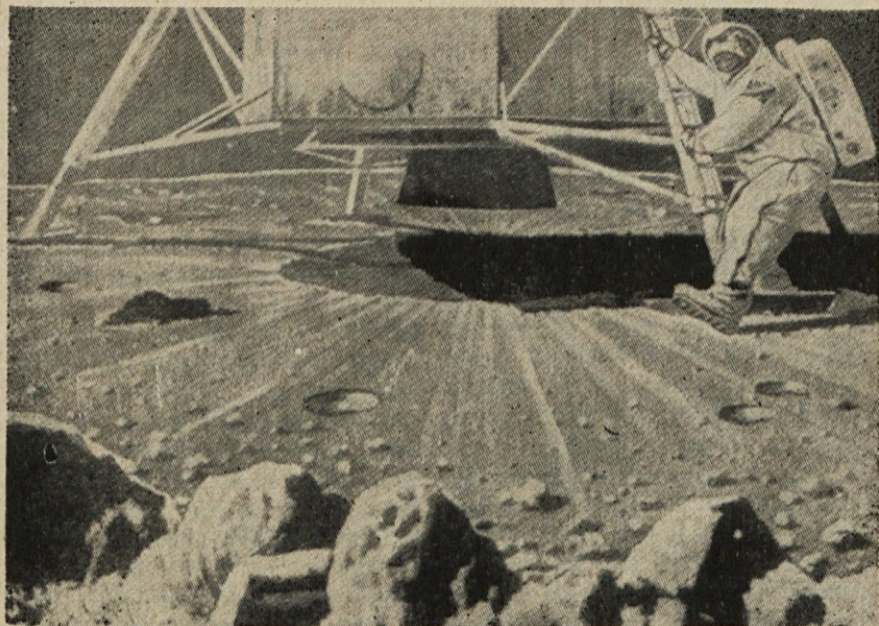
Cerkev zato spremlja vsa priza-

devanja in napore za raziskovanje vesolja s simpatijo in vzpodbudo in se veseli ob dosežkih.

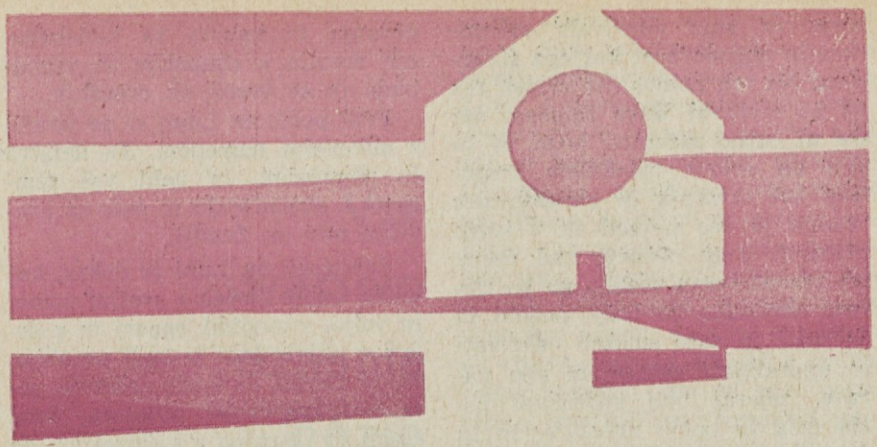
Prvi polet na Luno se je izvršil z mirovnim namenom. To dejstvo je pomembno in vabi vse zemljane h stremljenju in delu za pravičen mir na Zemlji.

Pristanek na Luni je dokaz, kaj lahko zmore človek s svojim umom in voljo, s svojimi napori in z delom v ekipi. Zato je tudi povabilo, da bi človek, ki lahko začrtuje pota v neizmernosti prostora, delal resno in vztrajno s sočlovekom, da bi tudi na Zemlji postalo življenje tako, kot ga terja človeško dostojanstvo.

J. Š.

Dne 20. julija 1969 je prvi človek stopil na luno

V Ženevi so molili za edinost

Papeževemu govoru v Ženevi so vsi navzoči dolgo ploskali. Nato pa je nastal globok molk, ki je bil priprava na skupno molitev.

Predsednik Thomas je povabil vse navzoče, naj se zberejo, preden bodo prosili Gospoda za pomoč. Zastopniki cerkva, ki pripadajo Vesoljnemu svetu in kardinal Willebrands, ki je zastopal katoliško Cerkev, so potem skupno molili naslednjo pravoslavno molitev:

„Bog in Gospod, Bog veseljstva, vladar in stvarnik vsega kar je, Oče edinega Sina. Ti si dal življenje svoji živi in resnični podobi. Ti si jo poslal na pomoč človeškemu rodu. Po Njem si poklical ljudi; po Njem si jih odre-

šil. Prósimo te, pošlji nam svojega Svetega Duha! Gospod Jezus, naj nas pride obiskat. Govori naj srcem vseh in jih odpre veri.“

Kardinal Willebrands je potem bral naslednji oddelek evangelija svetega Janeza, ki ga je vsa skupščina poslušala stoje:

„Jaz sem prava vinska trta in moj Oče je vinogradnik. Vsako mladiko na meni, katera ne rodi sadu, odstrani; in vsako, katera rodi sad, otrebi, da rodi še več sadu. Vi ste že čisti zaradi besed, ki sem vam jih govoril. Ostanite v meni in jaz v vas. Kakor mladika sama od sebe ne more roditi sadu, če ne ostane na trti, tako tud vi ne, če ne ostanete v

meni. Jaz sem trta, vi mladike. Kdor ostane v meni in jaz v njem, ta rodi obilo sadu; zakaj brez mene ne morete ničesar storiti... Če ostanete v meni in moje besede ostanejo v vas, prosite karkoli hočete, in se vam bo zgodilo. „V tem je poveličanje mojega Očeta, da obrodi obilo sadu“ (Jn 15, 1-8).

Potem je metropolit Melitón opravil nekaj prošenj: „Sveti Oče, ki si ustvaril vesoljstvo in naredil človeka po svoji podobi, daj da bodo vsi kristjani spolnjevali svoj poklic. Spomni se, Gospod, svoje ljubezni... Gospod Jezus, ki si s svojim vstajenjem premagal smrt, pripelji vse ljudi iz teme k luči. Spomni se, Gospod, svoje ljubezni... Sveti Duh, ki si spremenil srca apostolov, spomni se vseh kristjanov, da bodo živeli drug za drugega... O, Bog Oče, ki si po krstu vse narode združil v svojem ljudstvu, daj, da bodo napredovali v edinosti.“

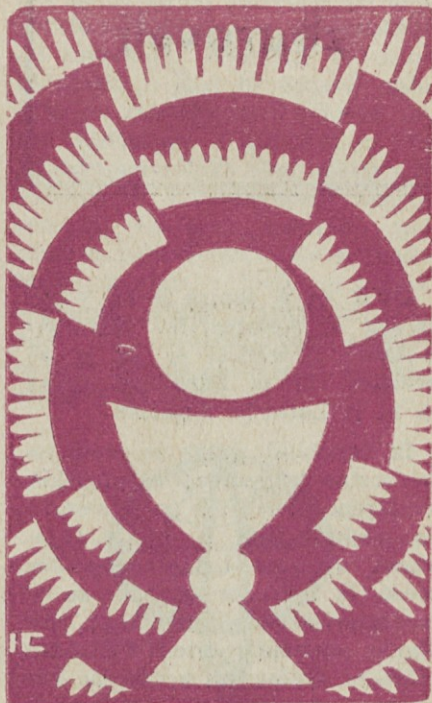
Gospodična Pavlina Webb je nato prebrala molitev papeža Janeza XXIII.:

„Naj nobena sebičnost ne nasprotuje po naši zanikrnosti zahtevam pravičnosti. Naj noben predsodek ne zadržuje naših korakov in nobeno ozkosrčno samoljubje ne omejuje naše ljubezni. Naj bo v nas vse plemenito: iskanje in spoštovanje resnice, velikodušnost v žrtvah do križa in do smrti.“

Nato je vsa skupščina enodušno v različnih jezikih molila: „Oče naš...“ in zapela pesem, ki se glasi:

„Slavimo našega večnega Boga, našega edinega Očeta, stvarnika nebes in zemlje; tistega Boga ljubezni, ki vsak dan prihaja poslušat prošnje svojih otrok. Slavimo Jezusa Kristusa, blagoslovljeno Glavo Cerkve. Vsi naj bodo zvesti njegovi postavi. Ta naš dobri Odrešenik je na križu zaslужil milost grešnikom.“

Ko je bila končana skupna vesoljna molitev, je papež Pavel VI. šel v urad pastorja Blake-a na osebni razgovor, ki je trajal pol ure.

Kristus v presvetem Rešnjem Telesu naj spet združi ločene kristjane

Ameriški škofje so zborovali

Od 3. do 5. junija je bil v Caracasu 4. medameriški škofovski sestanek. Udeležilo se ga je 45 prelatov, 21 iz Združenih držav in 24 iz Latinske Amerike.

Iz Združenih držav so prišli na ta sestanek voditelji škofovskih konferenc. Poleg teh se je sestanka udeležil tudi P. Louis Colonnese, direktor Latinskoameriške zveze. Iz Latinske Amerike so se medameriškega škofovskega sestanka udeležili voditelji CELAMa (Odbora škofovskih konferenc Latinske Amerike): predsednik mons. Edvard Pironio, glavni tajnik; mons. Janez Karel Arambu-

ru, koadjutor v Buenos Airesu; mons. Anton Quarracino iz Avellanede (Argentina); kardinal Evgen Araujo Sales, nadškof v Salvador-Bahía (Brazilija); Humberto Quintero, nadškof v Caracasu; Angelo Rossi, nadškof v Sao Paulo (Brazilija).

Na sestanek sta bila povabljena tudi predsednik in glavni tajnik CLAR-a, duhovnika Manuel Edwards in Luis Patiño, prav tako tudi skupina učenjakov in strokovnjakov iz Severne in Latinske Amerike.

Na koncu sestanka so škofje iz Severne in Latinske Amerike izdali naslednje poročilo:

„Zastopniki Latinskoameriškega sveta (CELAM) in nekaterih škofovskih konferenc Latinske Amerike so se v Caracasu med 3. in 5. junijem sestali z zastopniki Narodne škofovske konference Združenih držav, da so razpravljali o vprašanjih in perečih zadevah, ki nastajajo v Cerkvi na obeh celinah. Četudi so se škofje Latinske Amerike in Združenih držav že trikrat prej sešli, je bil to prvi sestanek na višini škofijskih medkonferenc.

Udeleženci so v tem času razpravljali o naslednjih točkah:

1. Glavni obrisi dušnega pastirstva podani v zaključkih druge generalne latinskoameriške škofovske konference (Medellín, avgust-september 1968) — osnova verske obnove v Latinski Ameriki.

2. Družbeno-gospodarska vprašanja so se obravnavala in so o njih razpravljali pod vidikom načel, nakazanih v okrožnici „Na predek narodov,“ in tako, kakor so bili prilagojeni položaju v Latinski Ameriki na konferenci v Medellinu.

3. Osebna pomoč: Vloga oseb Združenih držav v Cerкви Latinske Amerike danes je vaja in priprava, ki jo te osebe potrebujejo za izvrševanje svojega poslanstva.

Škofje so po treh dnevih naporega dela in razpravljanja o teh resnih vprašanjih podvzeli vse ukrepe za nadaljevanje dialoga med zastopniki obeh celin.

Na koncu so udeleženci priporočili škofovskemu svetu Latinske Amerike in Narodni škofovski konferenci Združenih držav, naj nadaljujeta po posebnem odboru, ki ga je v ta namen treba takoj imenovati, preučevanje teh važnih vprašanj s pomočjo izvedencev, tako da se bodo na prihodnjem sestanku mogli pripraviti že podrobni predlogi za reševanje teh vprašanj. Prihodnji medameriški sestanek škofov bo meseca februarja 1970 v Miami, Florida.

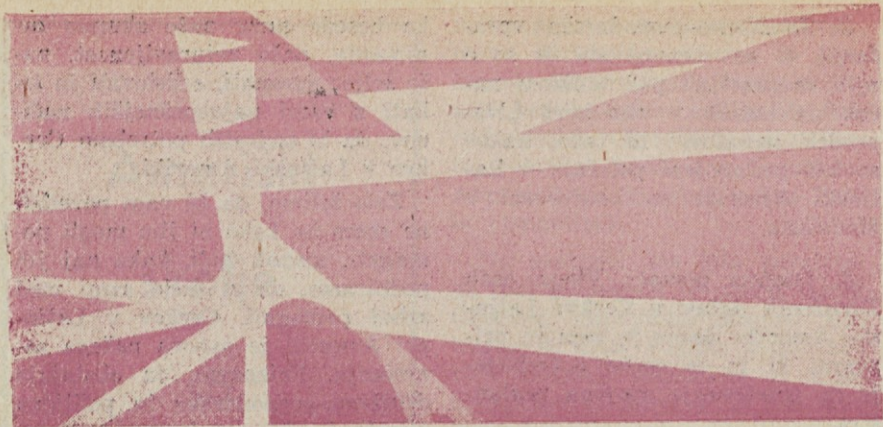
Kardinal Krol je na koncu 4. medameriškega škofovskega sestanka izjavil:

„Tukaj navzoči voditelji in člani Narodne konference katoliških škofov Združenih držav in latinskoameriškega škofovskega odbora na tem sestanku dokazujejo že sami po sebi z večjo zgovornostjo

ko besede same naše skupno zanimanje, našo pripravljenost, naše želje: spoznati, sodelovati in iskati z vami najuspešnejših načinov, da bi zadostili potrebam Cerkev v Latinski Ameriki.

Zelo želimo, da bi nam povedali ne samo to, kako bi jim mogli pomagati, ampak tudi, kako naj jih podpiramo, da si bodo sami med seboj pomagali. Cerkev v Latinski Ameriki je osnova našega zanimanja. Priznamo, da obstajajo družbeno-gospodarska in politična vprašanja in popolnoma soglašamo, da je nujno potrebno, da tem vprašanjem posvetijo vse zmožnosti merodajni izvedenci in strokovnjaki... Rad bi ponovil našo prisrčno zahvalo, našo odločno voljo: sodelovati s CELAM-om (z latinsko-ameriškim škofovskim odborom) in s škofovskimi konferencami Latinske Amerike, pri stalnem prizadevanju, da se bodo začela izvajati v življenju prava družbena načela. Ponavljam tudi našo željo, spoznati vaše skupne in tako bogate skušnje in se okoristiti z njimi.“

Mali bratje: novost naše dobe

Leta 1946 je živel v Franciji poseben človek, ki bi mu normalni ljudje rekli najmanj „bedak“. Pa mož ni bil neumen, saj je dovršil znanstveni licej. Tudi ni bil otročji, saj mu je bilo že nekaj let čez dvajset. Kot edini član bogate stare plemiške družine je podedoval precej velik podeželjski dvorec. Bil je eden tistih številnih francoskih kristjanov, ki znajo poleg drugega tudi misliti. Mislil si je torej: „Tukaj v moji domovini je toliko ljudi, ki živijo po luknjah, ki jih še živijo ne bi bile vesele. Bila bi prava sramota, če bi sam imel tako velik dvorec!“ Pa ni prodal svojega dvorca in odšel v samostan.

Šel je v Pariz, si najel v revni četrti podstrešno sobico, vanjo po-

stavil štedilnik in vso mogočo gospodinjsko ropotijo, s kakršno so navadno moški bolj skregani. Imel je poseben načrt. Ljubezen je iznajdljiva. Začel je kuhati in peči. Pripravil je zavoje, si jih naložil v torbo in nahrbtnik in se napotil po okolici. Vzpenjal se je po temočnih in razpadajočih stopnicah visokih stavb in trkal na vrata podstrešnih sobic. Odpirali so mu stari ljudje, ki so živeli osamljeno življenje in jih že dolgo nihče ni „povohal“. Nič kaj zaupno ga niso gledali. Že več let nihče ni trkal na njihova vrata. Kvečjemu je včasih prišvedral kak star človek, da so skupaj obujali spomine na lepe stare čase. Kaj neki je prineslo danes tega mladega človeka? Povrh vsega pa še tako obložen z

zavoji, da ga je komaj videti izpod njih.

Poseben „užitek“

To je bilo leta 1946. Takrat je bil brat Armand — on je bil namreč ta „bedak“ — sam. Kmalu so se temu pridružili še drugi mladi fantje, študentje in diplomiranci ter mladi ljudje samostojnih poklicev.

Stari od osemnajst do trideset let.

Ko so bili tri leta skupaj in ko so se dve leti globoko duhovno pripravljali na svoje bodoče poslanstvo, so naredili trojne slovesne zaobljube: uboštva, čistosti in

pokorščine. Kot vsi redovniki. Vendar pa nimajo posebne redovne obleke in se na zunaj ne razlikujejo od množice mladih Francozov, ki so si za življenjsko vodilo izbrali geslo: „Uživaj, dokler si mlad!“ Ti mladi fantje so si izbrali poseben „užitek“: najlepša leta svojega življenja posvetijo službi tistim, ki so že blizu večera svojega življenja in so izgubili sleherno upanje na veselje na tem svetu. Imenujejo se „Mali bratje ubogih.“

„Hišni gospodar“

Danes imajo „Mali bratje“ trideset postojank v Franciji, Afri-

Od leve na desno: španec, Slovenec (g. Stanko Žakelj), Italijan, Francoz in Nemeč — na dan zaobljub, 25. marca 1969

ki in Ameriki. Samo v Parizu skrbijo za več kot pet tisoč starih ljudi. Živijo v skupinah po trije ali štirje. Njihov poglavar se imenuje „hišni poglavar“. Trojna zaobljuba jih je naredila za redovnike kot vse tiste redovnike, ki jih poznamo tudi pri nas, toda „Mali bratje“ se na vse načine trudijo, da bi ohranili tesno povezanost s svetom, da bi z ljudmi delili njihove življenjske težave, da bi razumeli njihove skrb in jih pomagali reševati. Vse to zmorejo v moči trdne in žive vere v besedo Gospoda, ki je dejal, da je navzoč sam v svojih najmlajših bratih. Zato so si tudi dali ime „Mali bratje.“

Dobrodelnost „Malih bratov“ je nekoliko svojevrstna. Sploh ne prosijo miloščine in ne prirejajo nabirke za svoje varovance. S svojimi rokami služijo kruh zanje in zase. Najprej zanje in šele potem zase. Zgodi se, da so velikokrat lačni, da bi lahko razveselili svoje „najmanjše brate“. Vsak večer molijo takole: „Gospod, ali smo danes preživeli dan po tvoji volji? Ali smo znali pristrčno objeti tiste, ki so bili objokani? Ali smo se znali nasmehniti? Ali smo znali podeliti najprej rože in šele potem kruh?“

Kardinal Feltn, bivši pariški nadškof, je blagoslovil ustanovo „Malih bratov“ in dejal: „Mali bratje so znano evangeljsko enačbo, ubogi — Kristus vzeli dobesedno. Za tiste, v katerih vidimo Kristusa, noben naš dar nikoli ni dovolj lep.“

Največ dela imajo „Mali bratje“ za božične praznike. V teh dneh pripravijo na deset tisoče darilnih zavojev in takrat jim priskočijo na pomoč številni pariški študentje.

„Vsako leto razdelimo nad 150 tisoč zavojev, da ne štejem radijskih aparatov in oblek, pohištva in posode. Res prejemamo od dobrih ljudi milijone, toda naša blagajna je vedno suha kot poper. Trdno računamo na pomoč božje Previdnosti in doslej se je ta izkazala kot sijajen gospodar,“ zatrjuje brat Maurice. Za božične praznike vsaki stari ženi poleg darila pripravijo tudi šopek vijolic. To „nepotrebno razkošje“ prinese starim ženam morda še več veselja kot vse drugo.

Za počitnice pripravljajo starim možem in ženam letovanja v starinskih francoskih dvorcih, kjer jim skušajo pripraviti vso udobnost. Kadar kak tak star par obhaja zlato poroko, mu „Mali bratje“ v svoji „neumni“ ljubezni podarijo prav prstan z briljanti. Nekateri so se nad tem pohujševali, toda številne odlične dame so z največjim veseljem darovale svoj nakit, da bi „Mali bratje“ z njim razveselili tiste, ki so jim namenili svojo sinovsko in krščansko ljubezen. Enako se je dogajalo z dvorci. Najprej so imeli samo tistega, o katerem smo govorili v začetku, kasneje pa so jih prejeli v dar še celo vrsto. Neki visoki funkcionar je hotel prodati svoj

Sestanek tajništva za neverne v Tokiju

dvorec, grajen v 12. stoletju, pa je slišal o delu „Malih bratov“ in ga jim je sklenil podariti. „Čutim, da vam moram biti globoko hvaležen za to, da ste mi dali priliko za to dobro delo,“ je zapisal v darilni listini. To se sliši čudno. Enako čudno se sliši, kar pravijo „Mali bratje“ o svojem delu: „Veseljje in sreča naših starčkov je majhna v primeri z našo. Za tisto malo, kar damo v imenu božje ljubezni, prejmemo stokrat več.“ To se sliši približno enako čudno kot tiste besede, ki jih je izrekel Jezus: „Resnično, povem vam: Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.“

Posebna novost

Zadnji dve leti so „Mali bratje“ vpeljali v svojo družino posebno novost. Za eno leto sprejemajo mlade fante, ki se imenujejo „aspiranti“, da živijo in delajo z njimi. Za poskušnjo. Če jih to trdo življenje ni ustrašilo in je zmagala ljubezen, postanejo po treh letih preskušnje in dveh letih duhovne priprave pravi člani družbe „Malih bratov“. Preizkušnja je dokaj trda in zahteva močno voljo in plemenito srce, predvsem pa trdno vero. Kljub težavam so „Mali bratje“ pridobili za svojo družino veliko mladih fantov po Franciji in po drugih deželah, ki z izredno velikodušnostjo opravljajo svoje junaško delo ljubezni do bližnjega. To so mladi ljudje, ki jim je vse leto en sam božični praznik.

Od 1. do 4. junija je imelo Tajništvo za neverne sestanek svojih članov, svetovalcev in izvedencev, ki prebivajo v deželah azijske celine. Razpravljali so o posvetnosti in o brezboštvu na skrajnem Vzhodu. Zborovanje je bilo v Tokiju. Udeležila sta se ga tajnik Vincencij Miano in podtajnik mons. Anton Grumelli.

Ker so to dežele, kjer imajo nekristjani večino, se je temu pridružilo Tajništvo za nekristjane, ki ga je zastopal podtajnik mons. Peter Rossano z nekaterimi svetovalci.

V razpravah so važni podatki o krščanskem apostolatu in o dialogu kristjanov z nekristjani, kakor tudi s svetom, ki se je že oddaljil ali se oddaljuje od verskega gledanja na življenje.

Sestanka so se udeležili poleg večje skupine Japoncev zastopniki Pakistana, Indije, Cejlona, Tajlandije, Kitajske (Hong Kong in Formoza), Indonezije, Filipinov in Koreje.

Da bi še bolj pospešil razvoj in delovanje Tajništva za nekristjane, je papež Pavel VI. pred kratkim imenoval za podpredsednika te ustanove mons. Antona Mauro, naslovnega tagatskega nadškofa, ki je bil prej tajnik Kongregacije za redovnike in za svetne ustanove.

Novi
tajnik
Pavla VI.
bo
dal
Cerkvi
novega
duha

Po konzistoriju in imenovanju kardinala P. Villota za vatikanskega državnega tajnika, bo Cerkev bolj živa, bolj odgovarjajoča in bolj združena.

Imenovanje kardinala Jeana Villota, ki je bil od leta 1967 načelnik Kongregacije za duhovščino, za naslednika kardinala Amleta Cicognanija, tajnika Vatikanske države, je zadnji in najvažnejši korak reforme Rimske kurije, ki jo je papež Pavel VI. napovedal pred šestimi leti. Izvajati se je

začela marca 1968 z Apostolsko konstitucijo „Vodstvu vesoljne Cerkve“, ki je proglasila pravila in načela za ureditev osrednjega vodstva Cerkve.

Državni tajnik Vatikanske države je papeževo oko, papeževo srce in papeževa roka. Po objavi Apostolske konstitucije vatikanski državni tajnik vodi vse druge urade. Po tej konstituciji Vatikansko državno tajništvo:

a) Podpira papeža pri reševanju vprašanj vesoljne Cerkve in

v zadevah Rimske kurije (člea 19).

b) Sklicuje kardinale, načelnike različnih uradov; z njimi urejuje in razporeja delo, jih obvešča in se z njimi posvetuje (člea 29).

c) Razpravlja o vseh vprašanjih, ki mu jih papež zaupa in rešuje redne zadeve, ki ne spadajo pod pristojnost uradov; vzdržuje zvezo z njimi, kakor tudi s škofi, z zastopniki Svete stolice, z državnimi vladami in njihovimi zastopniki in s privatnimi osebami. Pri tem pa mora vedno spoštovati pristojnost Svéta za javne cerkvene zadeve in sodelovati z njim, če je to potrebno (člea 21).

č) V zvezi s Svetom za javne cerkvene zadeve zlasti nadzoruje delo Odbora za občila (člea 23).

d) Državni tajnik Vatikanske države je tudi načelnik vatikanskega mesta. Istočasno je načelnik Sveta za javne zadeve. Rešuje vse zadeve, ki se tičejo državnih vlad, skrbi za dobre diplomatske odnose med državami, rešuje tudi vprašanja, ki so v zvezi s poslaništvom, medposlaništvom in apostolskimi delegacijami. Vse to pa mora delati vedno v sporazumu z Vatikanskim državnim tajništvom (člea 28).

Nekaj podatkov iz njegovega življenja

Kardinal Villot je Francoz. Star je 63 let. Ves čas, odkar je duhovnik, je bil zelo zmožen in de-

laven dušni pastir. Odlikuje se tudi v ponižnosti in skromnosti.

Polnih osem let je vodil Tajništvo francoskih škofovskih konferenc. Leta 1959 je v Lyonu postal pomožni nadškof s pravico nasledstva. Važno vlogo je igral tudi na koncilu; bil je podtajnik. Leta 1965 je postal naslednik kardinala Gerliera v Lyonu in bil imenovan sam za kardinala.

Dve leti potem ga je papež Pavel VI. poklical v Rim in mu poveril vodstvo Kongregacije, ki se je tedaj imenovala koncilski, pozneje pa se je spremenila v Kongregacijo za duhovništvo. Toda ni dolgo opravljal samo te službe. Kmalu je postal član še mnogih drugih kongregacij in odborov. Bil je v kongregacijah za nauki in vero, za škofove, za oznanjevanje evangelija narodom, za obrede in katoliško vzgojo. Bil je tudi v Odboru za razlago koncilskih odlokov in časnih zadev, v Svétu za javne cerkvene zadeve itd. Tako je bil kardinal, ki je takoj za kardinalom Cicognanijem deloval v največjem številu kongregacij in odborov. Septembra 1967 ga je papež določil za prvega predsednika sinode poleg drugih dveh. Februarja 1968 pa je bil imenovan za člana dveh pripravljanih odborov za drugo sinodo; eden je moral določiti red, drug spored.

Z imenovanjem kardinala Villota za vatikanskega državnega tajnika je Rimska kurija stopila v novo dobo; začela je dobivati mednarodni značaj. Kardinal Villot je prvi Tajnik Vatikanske

Duhovni testament sv. Bernardke

države, ki ni Italijan. Izjema je bil le kardinal Merry del Val pod papežem Pijem X. Ta kardinal je bil angleški Španec. To imenovanje pa tudi dokazuje, kakšno važnost polaga papež Pavel VI. na dušnopastirsko skušnjo svojih sodelavcev. Mons. Poupard je tedaj, ko je v vatikanskem radiju pojasnjeval imenovanje kardinala Villota, omenil, da je papež izbral lani za svojega glavnega sodelavca izmed vatikanske diplomacije, ker so bili ti glavni zagovorniki vatikanske države. Zdaj so pa najvažnejše zadeve Svete stolice škofovske konference in škofje.

Kardinal Villot ima v tem oziru velike skušnje. Bil je med tistimi, ki so ustanavljali francosko škofovsko konferenco. Ko je bil načelnik Kongregacije za duhovščino, je mnogo potoval zato, da je pospeševal povezanost med Rimom in drugimi posebnimi cerkvami. Kardinal Villot pa je tudi družaben, prijazen človek, človek dialoga, pozoren do vseh, ki govorijo z njim, mož, ki veliko študira, preudaren, moder v reševanju vseh svojih zadev, mož, ki vedno spolnjuje svoje dolžnosti vestno in pošteno. Predvsem pa je dušni pastir, ponižen, preprost in skromen duhovnik, v katerem le malo Rimljanov spozna, da je to kardinal rimske kurije, ko ga vidijo vsako soboto čakati na avtobus, s katerim hodi spovedovat v različne cerkve v predmestju Rima.

Gregor Mali

Revija „*Fonti vive*“ je pred kratkim objavila duhovni testament sv. Bernardke Soubirous, ki so ga šele sedaj našli. Objavljamo iz njega nekatere odstavke:

Za revščino mojih staršev, za podrtijo mlina, kjer stanujemo, za „obtoževalno klop“ slabega spomina, za garjeve ovce, hvala ti, o moj Bog!

Hvala, hvala, kajti če bi na zemlji živelo dekletce, bolj neumno in nevedno od mene, bi prav gotovo izbrala njo.

Za mater Jožefo, ki me je proglasila za ničvredno, hvala; za prezirljive opazke, za vso ironijo in krivičnost matere učiteljice, za kruh ponižanja, ki sem ga morala jesti, hvala.

Hvala, da sem bila jaz tista, o kateri je mati Marija Tereza rekla: „Ali Vam ni še dovolj komedij?“

Hvala, da sem bila izbrana za očitanje in ukore in da so lahko moje sestre rekly: „Kakšna sreča, da nismo Bernardka!“

Hvala, da sem bila Bernardka, da so mi grozili z ječo, zato, ker sem te videla, presveta Devica, da sem bila tako revna in neznamna, da so ljudje o meni začudeno govorili: „In to je Bernardka?“

Gospodarske in socialne razmere v Latinski Ameriki

V primerjavi z Združenimi državami Sev. Amerike so dežele Latinske Amerike zelo revne. Izgleda, da so vsa naravna bogastva nakopičena v Združenih državah in se na jugu zapadne poloble nahajajo naravna bogastva manjšega obsega in vrednosti. To iskanje je pripisati dejstvu, da obsežna področja še niso raziskana in zato še nihče ne pozna dejanskega stanja.

Že odkrita naravna bogastva so slabo izkoriščana, poleg tega pa še manjka sredstev za nadaljna raziskovanja.

Obširni predeli za pridelovanje hrane so neobdelani in zanemarjeni. Pragozdovi čakajo sekire in žage, da bi tako postali koristni človeku.

Tudi v odnosu z ostalim svetom je

položaj Latinske Amerike zelo neugoden. Potrebujejo veliko, a le bolj malo nudijo. Njihova navzočnost v mednarodnem gospodarskem življenju izgublja na pomenu. Leta 1940 so bile dežele Latinske Amerike udeležene v mednarodni zamenjavi za 12%, leta 1968 pa le za 6%. Če primerjamo samo mednarodno zamenjavo surovin in prehrane, kar so glavni produkti za izvoz teh dežel, so bile leta 1948 udeležene še s 46%, leta 1967 pa le s 30%. Ta padec jih je močno prizadel, saj je 90% vsega izvoza kritega z izvozom surovin in poljedelskih pridelkov.

Dežele Latinske Amerike se temu stanju upirajo, a so brez moči. Na mednarodnih tržiščih težko konkurirajo s svojimi pridelki in surovinami,

ker cene stalno padajo, nasprotno pa cene industrijskih proizvodov, ki jih uvažajo, stalno naraščajo. Kupci njihovih produktov imajo veliko izbire, oni pa morajo dostikrat kupiti tam, kjer jim hočejo prodati.

Izboljšanje je odvisno od gospodarskega razvoja v bodoče, to je modernizacije in transformacije obstoječih gospodarskih struktur in družbenih sistemov, predvsem pa industrializacije, smotrnega obdelovanja poljedelskih površin in s tem večjega donosa. Stroški v industriji in poljedelstvu ne smejo biti nad mednarodnim povprečjem. Postati morajo konkurenčni z ostalim svetom in se tako vključiti v aktivno mednarodno gospodarsko življenje.

V kolikor že sedaj obstoja v nekaterih deželah gospodarska urejenost in red, se gospodarstvo utrjuje, ustali in dosežejo uspehi. Dohodek je večji, zvišujejo se dobički in plače, življenjski pogoji so boljši. V deželah, kjer reda niso vajeni, ali ga nočejo, je gospodarstvo le izključno dobičkanosna aktivnost maloštevilnih posameznikov, zaščiteneh po vsakokratnem vladajočem režimu. Le-ti so skrajni individualisti brez čuta socialne odgovornosti.

Za gospodarsko obnovo in razvoj potrebujejo kapital. Lastnega dostikrat nočejo investirati, ker ga uporabljajo v špekulativne namene, ali nalagajo v tujih bankah, ker niti sami svojí deželi ne zaupajo. Pričakujejo pa investicije tujega kapitala, a ta jim ne zaupa zaradi politične nestalnosti. Mednarodna uradna po-

moč je tudi minimalna, zaradi neopredeljenosti velike večine latinsko ameriških držav, in to iz strahu pred kršenjem suverenosti in vmešavanja v notranje zadeve.

Bruto narodni dohodek

Gospodarske in socialne razmere velike večine dežel Latinske Amerike so zelo slabe, veliko slabše, kot so pri njihovih severnih sosedih, to je v Združenih državah in Kanadi. V letu 1967 je bruto narodni dohodek znašal na osebo v Združenih državah 3. 925 USA dolarjev, v Kanadi pa 3.567 USA dolarjev. V istem letu pa je bil bruto narodni dohodek v Latinski Ameriki naslednji:

Dežela	Na prebivalca USA dolarjev
Venezuela	891
Argentina	644
Panama	580
Mehika	525
Kostarika	425
Gvatemala	387
Kuba	378
Nikaragva	363
Perú	329
Urugvaj	312
El Salvador	280
Kolumbija	283
Dominikanska rep.	264
Ekvador	237
Honduras	230
Paragvaj	219
Brazilija	209
Bolivija	148
Haiti	71

Navedene številke so povprečje, realnost pa je še slabša, ker imajo maloštevilni premožni veliko bogastva in s tem ostali veliko manj pod povprečjem. Zato ni mogoče zanikati da je nad 60% prebivalstva Latinske Amerike slabo hranjenega ali pa, da stradajo.

Iščejo rešitev v delitvi

Kljub maloštevilnim bogatašem, ki imajo izredno veliko, je problem teh dežel v majhnem, nizkem narodnem dohodku. Nekateri tega nočejo razumeti in iščejo rešitev v delitvi. Že navedene številke pa povedo, da če bi dohodek v teh deželah resnično razdelili med vse enako, nihče ne bi prejel zadosti za življenje. Morda bi omilili bedo za nekaj dni, potem bi pa bilo še slabše. Rešitve ni iskati v delitvi, ampak v pridelovanju in proizvodnji za življenje potrebnih dobrin. Šele potem se lahko govori o delitvi, ki je zadnja etapa proizvodnega procesa in ko kapital in delo prejmeta pravičen delež. Ker se pa ne proizvajajo pridelka dovolj, tudi ni kaj za deliti. Zato so ljudje lačni, ker ne delajo dovolj in ker so lačni, tudi za delo niso sposobni. V tem je jedro vprašanja in mu je težko najti rešitev v razmerah, ki prevladujejo v teh deželah.

Morda nikjer drugje na svetu socialno vprašanje ni tako zapleteno kot v Latinski Ameriki. Nočejo priznati realnosti in pogledati resnici v oči. Vsega je kriv nekdo drugi, ta drugi bi naj delal, ustvarjal, oni bi pa delili. Stalno se čutijo zapostav-

ljene in izkoriščane, a se sami med seboj najbolj izkoriščajo, goljufajo in zapostavljajo. Ker je premalo volje in vztrajnosti za resno delo, je nemogoče ločiti ali postaviti mejo, ker si nočejo ali ne morejo pomagati. Gotovo del ljudi išče ugodje v nizeriji, drugi v igranju in loterijah, tretjim pa naj bi država preskrbela vse tisto, kar je že po naravi dolžnost vsakega človeka. Življenje je tombola, če jo zadeneš, dobro živiš, če pa ne, je usojena neizogibna revščina.

Slepijo jih zmote

Pri reševanju socialnega vprašanja in težav se iščejo najrazličnejše rešitve. Na krščanski socialni nauk se v praktičnem življenju bolj malo ozirajo. Ostane samo v predavalnicah redkih ustanov in učnih zavodov. Praktične rešitve se vedno bolj pogosto iščejo s pomočjo marksizma in nasilja. Camilo Torres in „Che“ Guevara sta junaka in nosilca idej novega reda. Sploh ne pomislijo, da sta bila v zmoti. Če sta ostala zvesta osebnemu prepričanju prav do zadnjih posledic, je veliko, nihče pa ne more odobravati njihov početje in službe zločinu. Namen nikoli ne posvečuje sredstev. In v tem pogledu greši poleg laikov tudi del duhovnikov in cerkvene hierarhije.

Komunisti so majhna skupina, razcepljena na več frakcij. Učinkovitost in moč dobivajo od cenene pomoči sopotnikov, ki se rekrutirajo iz najrazličnejših stanov in poklicev. So predvsem ljudje, ki ne zaupajo svojemu prepričanju in taki, ki ga sploh

nikoli niso imeli. V zboru, ki ga dirigirajo komunisti, do utrujenosti vpijejo proti kapitalizmu in severno-ameriškemu imperializmu, a nočejo videti, koliko narodov je komunizem zaslužnil, pahnil v kruto diktaturo in največkrat tudi veliko revščino. Tem se pridružijo skrajni desničarski elementi, ki sicer na široko vpijejo proti komunizmu, a vse za obrambo lastnih privilegijev in preživetih časov, nepošteno pridobljenih položajev in imetja. Ker se bojijo poštenosti in svobode, zapadajo v skrajnosti in postavljajo v službo komunizma, katerega sovražniki hočejo biti.

Krščansko socialno delo

V razmerah, ki vladajo v deželah Latinske Amerike obstoja obširno in plodno področje za krščansko socialno delo. Katoličani imajo velike možnosti za praktično aplikacijo socialnega nauka Cerkve. Razmere kar vpijejo po tem delu. Marsikaj se skuša narediti, a so maloštevilni, ki se resno trudijo. Večina zapira oči pred realnostjo. Eni ne vedo kje začeti, drugi socialnega nauka Cerkve ne poznajo in ga nočejo poznati ter se za praktične rešitve vprašanj zatekajo k marksizmu. Značilno za katoličane je tudi, da komaj začnejo delati, se že tudi prepirajo in sejejo needinost. Tako škodujejo sebi, ljudstvu in Cer-

kvi. Kot vedno, priče smo tudi Slovenci v naših razmerah, je needinost katoličanov njihov največji sovražnik, vzrok nesreč in polomov. Kristus je rekel, da bodo Njegove poznali po tem, kako se imajo radi med seboj. Če ta dejanja ljubezni iščemo med katoličani današnjih dni, nas mora biti sram, ker je res prav malo resničnih katoličanov. In to jemlje ugled veri in Cerkvi. Pridobljeno zaupanje je lahko izgubiti, a težko ponovno pridobiti. Primer čilenske krščanske demokracije je zelo krut.

Vsa Latinska Amerika se nahaja pri reševanju svojih gospodarskih in socialnih problemov pred zelo težkimi odločitvami. Še ni izrečena zadnja beseda. Morda bo ob odločilni uri le prevladala zdrava pamet in krščansko prepričanje, na katerega se tako radi sklicujemo. Morda, še preden bo prepozno, bo tudi med temi ljudstvi vstal človek, kot je bil naš dr. Janez Krek, ki bo nesebično delal, najprej vzgajal, učil, pomagal in daljal in potem iskal glasove za svojo politično stranko. Ustvaril je namreč take kulturne in tvarne pogoje, da so se ljudje zavedali odgovornosti za svoja dejanja in čutili dolžnost delati za skupno dobro. Ta edinstveni primer v politični in socialni zgodovini bi se moral ponoviti tudi v deželah Latinske Amerike.

Avgust Horvat

CERKEV
V
SKRIVNOSTI
v
ODREŠENJA

Odrešenje človeškega rodu, ki ga je Bog obljubil našim prvim staršem v raju in ga je skozi vsa dolga tisočletja stare zaveze zvesto pripravljaj, je ob dopolnjenju časov uresničil učlovečeni božji Sin Jezus Kristus, Odrešenik in Zveličar sveta. S svojo smrtjo na križu je plačal dolg človeštva neskončni božji pravici, nas je spravil z Očetom in nam vsem zaslužil in odprl nebesa, ki so bila od prvega greha dalje zaprta. V mislih na vse to poln hvaležnosti vzklika sv. Pavel: „Hvaljen Bog in Oče Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki nas je v Kristusu blagoslovil z vsakršnim duhovnim blagoslovom iz nebes; v njem imamo odrešenje po njegovi krvi, odpuščenje grehov, po bogastvu njegove milosti...“ (Ef 1).

Delo odrešenja, ki ga je Kristus dovršil, po božjem odrešitvenem načrtu nadaljuje in njegove zveličavne milosti ljudem naklanja sv. Cerkev, ki jo je Kristus v ta namen ustanovil. O vlogi Cerkve v skrivnostnem odrešenju nam v jasni, novi luči govori 2. vatikanski koncil v svoji najvažnejši dogmatični konstituciji, ki se začne nja z besedami: Luč narodov. Po njej naj bodo tu podane glavne misli našega tozadevnega razmišljanja.

Kristus in Cerkev

Koncilska konstitucija uči, da je bila Cerkev že od začetka sveta v božjem odrešitvenem načrtu. Bog Oče je sklenil, da zbere v sveti Cerkvi vse, ki so po njego-

vem sklepu poklicani k zveličanju. Da izpolni Očetovo voljo, oznanja in upostavlja Kristus na zemlji božje kraljestvo: „Čas se je dopolnil in božje kraljestvo se je približalo“ (Mr 1, 15). To božje kraljestvo se javlja ljudem najprej v Kristusu samem, v njegovem nauku, v njegovih delih, v njegovi sveti osebi. Ko oznanja evangelij množicam, se mu mnogi pridružijo in hodijo za njim. Izmed teh izbere dvanajst apostolov, katerim izroči svoje lastno poslanstvo: „Kakor je Oče mene poslal, tako pošljem jaz vas“ (Jan 20, 21). Nasledniki apostolov so po njegovi volji škofje, ki so v Cerkvi pravi in redni pastirji vernikov. Da bi pa zbor apostolov in njih naslednikov škofov ostal edin, mu postavlja na čelo sv. Petra, ki naj bo v Cerkvi njena vidna glava, njen skalnati temelj, vez edinosti in nezmotljivi učitelj resnice. Nasledniki sv. Petra so papeži, rimski škofje, kjer je Petrov grob.

Poslanstvo, ki ga je Kristus Cerkvi izročil, je jasno izraženo v naročilu, ki ga je dal apostolom pred svojim vnebohodom: „Pojdite in učite vse narode; krščajte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih spolnjevati vse, karkoli sem vam zapovedal“ (Mt 28, 19). Iz tega naročila svojega božjega Ustanovitelja izvaja Cerkev svojo trojno službo in oblast: učeniško, duhovniško in pastirsko. Do konca sveta mora oznanjati vsem narodom Kristusov nauk, vršiti mora sve-

to bogoslužje in posvečati ljudi s svetimi zakramenti ter jih voditi po poti zveličanja.

Vse to je Kristus v svojem zemeljskem življenju pripravil. Cerkev je bila po njem ustanovljena, hierarhično urejena, postavljena na trajno veljavne, nespremenljive ustanovne temelje. Kristus sam ostane v svoji Cerkvi po svoji božji vsepričujočnosti in v zakramentu sv. Rešnjega Telesa do konca sveta: „Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta“ (Mt 28, 20).

Sveti Duh v Cerkvi

Oživljanje svoje Cerkve in njeno vodstvo skozi vse čase Kristus izroči Svetemu Duhu, ki je Duh resnice in božji Tolažnik.

O Sv. Duhu govori apostolom obširno in jasno pri zadnji večerji. Obljublja jim, da ga jim bo iz nebes poslal in da bo ostal z njimi do konca. To obljubo ponavlja na dan svojega vnebohoda in napove njegov skorajšnji prihod, ki se izvrši deset dni nato, na binkoštno nedeljo.

Delo Sv. Duha v Cerkvi je razsvetljenje apostolov in vernikov, njihovo posvečenje in potrjenje v veri. Sveti Duh je duša Cerkve, duh življenja, studenec žive vode, tekoče v večno življenje (Jan 4, 14). Po njem Oče nebeški oživlja vse, ki so po grehu umrli, do dneva, ko bo oživil tudi njih umrljiva telesa. „Če pa prebiva v vas Duh njega, ki je od mrtvih obudil Jezusa, bo on, ki je Jezusa Kristusa obudil od mrtvih, tudi

vaša umrljiva telesa oživil po svojem duhu, ki v vas prebiva" (Rim 8, 11). Sveti Duh prebiva v Cerkvi in v srcih vernikov kakor v svojem templju, v njih moli in jim daje pričevanje, da so božji otroci (Rim 8, 16). On vodi Cerkev do polnosti resnice, jo združuje v občestvu in v službi, jo uči in vlada z različnimi hierarhičnimi in izrednimi darovi in jo krasi s svojimi sadovi. On Cerkev pomlaja in jo stalno obnavlja ter jo vodi do popolnega združenja z njenim ženinom.

Cerkev — skrivnost

Navzočnost Jezusova in skrivnostno delovanje Svetega Duha v Cerkvi nam pričata, da je Cerkev v božjem odrešilnem načrtu kljub njeni vidni organizaciji velika skrivnost, ki je ne moremo popolnoma doumeti. V sebi nosi navidezna nasprotja, je božja in človeška, vidna in nevidna, zgodovinska in večna. Kot tako jo odkriva in opredeljuje zadnji koncil. Uči, da je Cerkev vesoljni zakrament odrešenja, zakrament za notranjo zvezo z Bogom in za edinost vsega človeškega rodu. Brez Cerkve nihče ne more doseči zveličanja. Cerkev je splošna pomoč za zveličanje tudi za tiste, ki po evangelijskem oznanjevanju niso z njo združeni.

Nič več ne stavlja koncil v nauku o Cerkvi na prvo mesto njene vidne, zunanje strukture, marveč poudarja predvsem njeno notranjo bit, njeno skrivnost, ki jo po-

jasnjuje s pojmom božjega kraljestva, z raznimi svetopisemskimi podobami, zlasti s Pavlovo, ki uči, da je Cerkev skrivnostno Kristusovo telo. Tako nas koncilska konstitucija uvaja v novo gledanje Cerkve kot skrivnost, ki izhaja iz troedinega Boga, ima svoj začetek v Kristusu, je postavljena v zgodovino človeškega rodu, da nadaljuje Kristusovo odrešilno delo, dokler Gospod ne pride.

V ta skrivnostni organizem Cerkve se včlenjamo po svetem krstu in drugih svetih zakramentih, ki nas skrivnostno in dejansko družijo s trpečim in poveličanim Kristusom. V lomljenju evharističnega kruha smo dejansko deležni Gospodovega telesa in smo povzdignjeni v najtesnejšo zvezo z njim in med seboj. „Ker je en kruh, smo mi, ki nas je mnogo, eno telo; vsi smo namreč deležni enega kruha“ (1 Kor 10, 17). Kristus je po sv. Pavlu glava skrivnostnega telesa Cerkve, verniki pa smo si med seboj udje (Rim 12,

5). Kakor v človeškem telesu, tako je tudi v skrivnostnem Kristusovem telesu različnost med udi in službami; vse pa razporeja isti Duh, ki deli slehernemu, kakor hoče (2 Kor 12, 11). V tem skrivnostnem telesu Cerkve je temeljno življenjsko počelo postava ljubezni. Le po ljubezni je telo združeno, zdravo in močno. „Bog hoče, da ni razdora v telesu, ampak da udje enako skrbe drug za drugega. In, če en ud trpi, trpe z njim vsi udje, če pa je en ud v časti, se z njim vesele vsi udje“ (1 Kor 12, 25-26).

Cerkev — božje ljudstvo

Kot smo videli v teku naših razmišljanj o skrivnosti odrešenja, je Bog v stari zavezi izbral izraelsko ljudstvo za svoje ljudstvo. Z njim je sklenil zavezo in mu je postopoma razodeval samega sebe in svoje božje sklepe ter ga je za dan odrešenja pripravljaval in posvečeval. Bog je namreč hotel ljudli posvetiti in zveličati ne posamič in brez vsake medsebojne zveze, temveč jih je hotel narediti za ljudstvo, ki bi ga v resnici priznavalo in mu sveto služilo. Človek se po tej božji zamisli ne more zveličati sam, ampak le v občestvu z drugimi. Na poti odrešenja in zveličanja Bog odklanja individualizem.

Izvolitev izraelskega ljudstva pa je bila le priprava nove, popolne in večne zaveze, ki naj bi jo uredničil božji Sin. To novo in večno

zavezo je potrdil Kristus s svojo krvjo in je v njej zbral novo božje ljudstvo izmed Judov in poganov, ki naj se združi v občestvo ne po mesu, ampak v Svetem Duhu. Oni, ki verujejo v Kristusa in so prerojeni po krstu, tvorijo novi Izrael božji (Gal 6, 16) in so po duhu in veri potomci Abrahamovi. „Če pa ste vi Kristusovi, ste torej Abrahamov zarod in po obljubi dediči“ (Gal 3, 29). Temu novemu izvoljenemu ljudstvu posveča sv. Peter naslednjo hvalo: Vi pa ste izvoljen rod, kraljevo duhovstvo, svet narod, pridobljeno ljudstvo, da bi oznanjali slavna dela njega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito luč, kateri nekdanje niste bili ljudstvo, zdaj pa ste božje ljudstvo“ (1 Petr 2, 9-10).

To božje ljudstvo nove zaveze ni več vezano na določen narod in ma vesoljni značaj. „Bogu je namreč v vsakemu narodu všč. kdor se ga boji in dela po pravici“ (Apd 10, 35). Zato v tem novem božjem ljudstvu „ni več Juda, tudi ne Grka; ni več suznja, tudi ne prostega; ni več moškega in ženske; kajti vi ste eno v Kristusu Jezusu“ (Gal 3, 28).

To mesijansko božje ljudstvo obsega vernike in pastirje, uživa dostojanstvo in svobodo božjih otrok. Njegov temeljni zakon je postava ljubezni; njegovo poslanstvo pa je širjenje božjega kraljestva, dokler ne doseže svoje polnosti ob koncu časov.

Zaenkrat to novozavezno božje

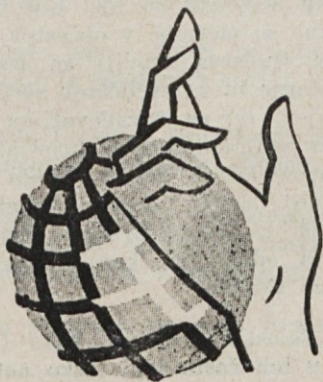
ljudstvo še ne obsega vseh ljudi in se često vidi le kot majhna čreda, vendar je prav ono najtrdnejše seme edinosti, upanja in zveličanja za ves človeški rod. Po Kristusu izbrano je orodje vesoljnega odrešenja in je poslano vsemu svetu kot luč sveta in sol zemlje.

V tem božjem ljudstvu, ki je Kristusova Cerkev, je dostojanstvo božjih otrok najvišje dostojanstvo. Njemu je podrejeno vsako drugo dostojanstvo in le na podlagi te osnovne predstave Cerkve je v njej opredeljeno mesto hierarhičnih služb, primata, škofovstva in duhovništva, ter mesto redovnikov in laikov.

Ta predstava Cerkve kot božjega ljudstva dobi svoj posebno globoki in živi izraz v bogoslužni skupnosti, v kateri Cerkev dosega svoj najvzvišenejši občestveni značaj. Bogoslužna skupnost je namreč skupnost božjega ljudstva, ki je skupaj s predstavnikom hierarhije zbrano po Svetem Duhu v Kristusu, najvišjem in večnem Duhovniku in Kralju novozaveznega božjega ljudstva. Kristus je tu duhovnik in hkrati dar tega ljudstva nebeškemu Očetu. Po njem prihaja življenje in delovanje božjega ljudstva v neposredni stik z Očetom, kajti Kristus, ki živi in se daruje v bogoslužni skupnosti, je poveljani Kristus, ki sedi na desnici Očetu. V vsaki konkretni bogoslužni skupnosti je navzoča vsa Cerkev. Zato je prav ta bogoslužna skupnost najbolj konkretna predstava Cerkve kot božjega ljudstva.

Prvo, kar nam je kristjanom potrebno v našem razmerju do Cerkve, je vera v njen božji izvor, v njeno poslanstvo. Bog je hotel prav po Cerkvi dokazati svojo zvestobo glede obljube odrešenja in dati vsemu človeštvu priložnost, da v Cerkvi najde Kristusa in po njem večno življenje. Naša dolžnost je, da se zavestno vključimo v ta božji načrt in z Bogom sodelujemo pri njegovem uresničenju, ne da bi od Boga terjali račun o načinu in sredstvih zveličanja, ki jih on v svoji neskončni modrosti in očetovski previdnosti uporablja. Da bo ta naša vera v Cerkev trdna in živa, se moramo truditi, da Cerkev vedno bolje spoznavamo, kakor nam o njej govori razodetje in cerkveno učiteljstvo, ki nam je prav na zadnjem koncilu v dogmatični konstituciji o Cerkvi dalo neizčrpen vir za tozadevni študij in razmišljanje.

Z vero v Cerkev in nje vedno globljim spoznavanjem moramo družiti živo krščansko življenje.

Tako nam bo olajšana poslušnost cerkvenim predstojnikom, v katerih bomo kljub njihovim človeškim slabostim gledali Kristusa samega, ki je dejal apostolom: „Kdor vas posluša, mene posluša, in kdor vas zaničuje, mene zaničuje“ (Lk 10, 16). Naj bi bilo glade zvestobe in poslušnosti Cerkvi tako mišljenje v nas, kot ga je izjavil slavni kardinal Newman v svoji lepi molitvi: „O Gospod, daj, da nikoli ne bom pozabil, da si ti ustanovil na zemlji kraljestvo, ki tebi pripada; da je Cerkev tvoje delo; da kadar ona govori, si ti, ki govoriš; da vpricho slabosti tvojih človeških predstavnikov ne pozabim, da si ti, ki govoriš in delaš po njih.“

S to in tako vero v Cerkev naj se vsak kristjan živo zaveda, da je ud božjega ljudstva, član cerkvenega bratskega občestva, nikoli osamljen, ampak združen z vsemi verniki v Kristusu Jezusu. To živo prepričanje nam bo pomagalo, da se bomo zavedali svojega mesta v Cerkvi, svojih pravic in svojih dolžnosti do nje. Kot udje Cerkve se moramo v občestvu božjega ljudstva truditi za lastno zveličanje in za zveličanje svojega bližnjega ter se prizadevati za popolno zedinjenje vseh kristjanov. V apostolskem udejstvovanju ne smemo iskati osebnih uspehov, ampak le uresničevanje božjega načrta odrešenja, kar je glavna naloga Cerkve.

Z žalostjo gledamo, kako Cerkev v teh časih trpi težko notra-

njo krizo. Škofje in duhovniki zapuščajo svojo službo, člani klera osporavajo papeško in škofovsko oblast, teologi, duhovniki, redovniki in laiki zahtevajo tako reformo Cerkve, ki bi podrla same od Kristusa postavljene temelje. Kriza v Cerkvi ogroža vero samo. Vendar naj nas vse to ne stori malodušne. Cerkev je v svoji dvatisočletni zgodovini prestala že mnogo kriz, še hujših od sedanje, pa je iz vseh izšla očiščena in prenovljena. Glejmo tudi na sedanjo krizo v njej v luči vere. Cerkev, ki vsak dan pri maši obhaja spomin velikonočne skrivnosti, doživlja danes znova s Kristusom skrivnost njegovega ponižanja, trpljenja in smrti, vendar živo veruje in zaupa, da za tem znova pride vstajenje in za njim povečanje. Verni kristjani s Cerkvijo čutimo, z njo trpimo in z njo molimo v zaupanju, da bo Kristus pomiril tudi sedanji vihar, kakor jih je pomiril že nešteto. Naj nas vedno tolaži njegova beseda: „Sile pekla Cerkve ne bodo nikdar premagale“ (Mt 16, 18).

Zavest pripadnosti Kristusovi Cerkvi, novozaveznemu božjemu ljudstvu, naj nas tudi v sedanjih negotovih, burnih časih, v vseh težavah in borbah življenja napolnjuje s ponižnim zaupanjem v Kristusa in njegovo zveličavno milost, z notranjim veseljem in z globoko hvaležnostjo, da nas je Bog, nevredne, v svoji ljubezni poklical v kraljestvo svojega Sina.

Alojzij Košmerlj

Reforma rimske kurije

21. sept. 1963: Nagovor Pavla VI tisoč dvestotim članom kurije o potrebi njene reforme.
21. jan. 1964: Prvikrat po 50 letih se na prošnjo papeža zberejo kardinali, ki sestavljajo kurijo, na posvetovalno sejo.
19. maj 1964: Sv. oče ustanovi Tajništvo za nekristjane.
- Julij 1964: Pavel VI. ustanovi odbor za reformo kurije, ki mu predseduje kard. Roberti.
- Februar 1965: Reorganizacija Obredne kongregacije.
7. april 1965: Papež ustanovi Tajništvo za nevernike.
6. dec. 1965: Preosnovani sveti oficij se spremeni v Kongregacijo za verski nauk.
3. jan. 1966: Sv. oče ustanovi dokončno Tajništvo za edinost.
10. jan. 1967: Ustanovitev Sveta laikov in papeškega odbora „Pravičnost in mir“.
23. febr. 1967: Msgr. Fellici je imenovan za prorežidenta Odbora za predelavo zakonika cerkvenega prava.
6. avg. 1967: Motu proprio „Pro comperto sane“ določi udeležnost rezidencialnih škofov pri posvetovanjih in odločanjih kurije.
15. avg. 1967: Apost. konstitucija „Regimini Ecclesiae Universae“ opredeli delovanje cerkvene vlade in kompetence vsakega dihasterija.
8. jan. 1968: Kurijsko službo puste kardinali Ottaviani, Larraona, Lercaro, Traglia, Masella, Testa in Pizzardo. Službo pa nastopijo kardinali Šeper, Gut, Dell'Acqua, Brennan in Furstenberg.
10. marca 1968: Stopita v veljavo Pro comperto sane in Regimini Ecclesiae.
30. apr. 1969: Kard. Jean Villot je imenovan za državnega tajnika.

Stoletnica slovenskih v solskih sester

V lepem pohorskem mestu na severni meji drage Slovenije je božja Previdnost pripravila dom in delo šolskim sestram 3. reda sv. Frančiška. Tiho, skrito in požrftovalno so delovale kot učiteljice in vzgojiteljice — čeprav se njihovo delo ni omejilo samo na šolo — do aprila 1941, ko je nemški okupator na mah uničil cvetoči zavod, ter jih tako oropal materine hiše in vseh ostalih podružnic v Sloveniji.

Plodna tla za njihovo delovanje jim je bil pripravil naš svetniški kandidat škof Anton Martin Slomšek, ki ga šolske sestre po pravici tudi imenujejo svojega ustanovitelja. Po njegovi zamisli, željah, molitvah in prošnjah je vzkli'la mlada kongregacija med slovenskim narodom. Ni dočakal uresni-

čenja svojih želja in prošenj, kajti prve štiri sestre so prišle iz Eggenberga pri Gradcu v Maribor dve leti po njegovi smrti, za časa Slomškovega naslednika, škofa Jakoba Maksimiljana Stepišnika, ki je tako izpolnil zadnjo željo svojega velikega predhodnika.

V mali, pritlični hišici z dvema sobama, kuhinjo in pritiklinami, v Smiderjevi ulici, so začele svoje delo med slovenskim narodom 15. oktobra 1864. To je bil skromen začetek novega zavoda — zibelka Kongregacije, za katero je že tedaj napovedal gospod Franc Kosar, njihov spiritual, da bo iz tega gorčičnega zrna zrastle veliko, močno drevo. In ni se zmotil pobožni gospod.

Sestre so se pogumno oprijele dela in optimistično zrle v bodočnost. Prav nič se niso bale težav. združenih z vsakim začetkom. V oskrbo so sprejele nekaj sirot. Že po par mesecih jim je plemenita družina odstopila v najem sosednjo hišico. To poslopje so pozneje kupile. Odprle so dvorazredno in par let pozneje šestrazredno osnovno šolo, ki je leta 1875 dobila pravico javnosti. Učenk je bilo vedno več. Oglašale so se pa tudi mladenke, ki so začutile v sebi redovni poklic. Božji blagoslov je vidno spremljal nesebično delo požrtvovalnih redovnic.

Oba škofa, mariborski in graški, sta se veselila lepih uspehov in ker so tudi razmere silile k temu, sta izvedla ločitev mariborske nasebine od graškega samostana. To

se je zgodilo 13. septembra 1869. leta, ko je prevzvišeni škof dr. Stepinšek imenoval s. prednico Margarito Puhar za vrhovno predstojnico nove kongregacije in proglasil mariborski samostan za materino hišo. To je njihov ustanovni dan. In zato letos obhajajo stoletnico obstoja.

Dva meseca po samoosvojitvi je bila prva slovenska redovna preobleka, ki jo je izvršil sam prevzvišeni nadpastir. Preoblečenih je bilo sedem novink. Vse, razen dveh, so bile doma v bližini Maribora. Častita mati Margarita, ki je bila obenem tudi voditeljica novink in gospod Franc Kosar, voditelj mlade kongregacije, sta vtisnila svoji ustanovi pečat Frančiškovega uboštvja, pokorščine in zatajevanja. Obogatila sta jo z duhom Frančiškovega veselja, preprostosti in skromnosti. Skrbela sta za pravo pobožnost, ki se v duhu Cerkve naslanja na praznike cerkvenega leta. Sestre so bile v resnici redovnice po božji volji, polne gorečnosti in požrtvovalnosti.

*Kongregacija šolskih sester
se je hitro širila*

Prepojena s tem nadnaravnim ozračjem se je kongregacija hitro širila v domovini in izven nje. Leta 1892 je bilo v Mariboru ustanovljeno učiteljišče, ki je štiri leta pozneje dobilo pravice javnosti. Po vseh važnih mestih Slovenije pa so odpirale osnovne in gospodinjske šole. V smislu svojih kon-

stitucij so sestre delale predvsem za mladino; in to po raznih šolah, zavetiščih in sirotiščih; pomagale su tudi pri katehizaciji. Že prav od prvega početka so se pečale tudi s cerkvenim vezilstvom, ki so ga čez desetletja povzdignile na umetniško višino. Veliko so storile za povzdig cerkvenega petja. Žrtvovale so se za bolne, trpeče in stare, ter orale ledino tudi v pravih misijonskih pokrajinah. Vse te različne panoge kulturnega dela in socialnega apostolata vrši požrtvo-

Od leve na desno: vrhovna prednica šolskih sester (Hrvatica) s. Aurelia bivša provinciala v Argentini) in sedanja provinciala

valno sedanja generacija Šolskih sester širom celega sveta.

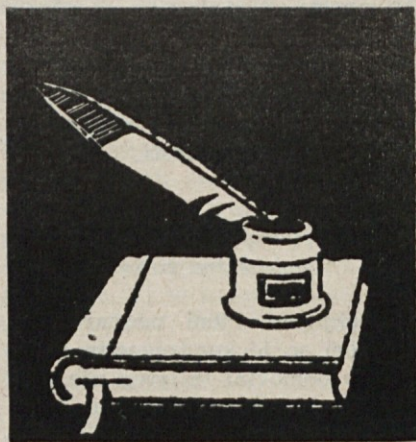
Razsežna Kongregacija je razdeljena v 8 provincij, od katerih so štiri v Jugoslaviji, ena v Italiji, ena v Avstriji, ena v Severni in ena v Južni Ameriki. Kljub skoraj popolnemu uničenju v domovini med drugo svetovno vojno, kongregacija šteje danes čez 1600 članic in več kot 200 postojank. Med ženskimi redovnimi ustanovami Kongregacija Šolskih sester kaže enega od najvišjih odstotkov v redovnih poklicih.

V veselih in žalostnih dneh je bila kongregacija vedno pod vodstvom pobožnih in razumnih vrhovnih predstojnic. Naj omenimo iz preteklosti samo dve: častito mater Angelino Križanič, ki je vodila čolnič kongregacije celih 21 let; za časa njenega vodstva so prišle prve sestre v Južno Ameriko; in pa častito mater Terezijo Hanželič, ki je bila na krmilu v najbolj razburkani dobi, med drugo svetovno vojno. Najhujši in najtežji udarec je bila izguba materine hiše v Mariboru. Samo Bog jo je držal pokoncu v tistih dneh, da ni klonila. Z njej lastnim pogumom se je podala z nekaterimi sestrami v Rim, naravnost k svetemu očetu Piju XII. Njemu je izrazila željo ustvariti vrhovni svet v senci kupole svetega Petra. Sveti oče je privolil v to junaško podjetje in ji pomagal dobiti hišo. Tako je Rim, središče krščanstva, postal tudi središče Kongregacije Šolskih sester 3. razreda sv. Fran-

čiška. Močni ženi pa je Bog podelil milost častitljive starosti. Letos, 15. avgusta, obhaja v večnem mestu sedemdesetletnico redovnega življenja.

Sedanja častita mati je M. Terezija Vidan. Kakor vse redovne družine, tudi Kongregacija Šolskih sester z vso skrbnostjo pripravlja obnovo svojih konstitucij v smislu II. Vatikanskega zбора. Vrhovni in posebni kapitelj se bo vršil v avgustu in septembru letošnjega leta v Rimu.

Ko se zahvaljujemo božji Previdnosti za vse dobro in hudo v preteklih sto letih, prosimo, naj jih tudi, ko stopajo v drugo stoletje, spremlja Njegov blagoslov vedno in povsod v njihovem delu za Boga, za Cerkev in za bližnjega.

Že 100 let pišejo kroniko kongregacije slovenskih šolskih sester. Ustanovitelj je škof Anton Martin Slomšek

Kristus v azijskih verstvih

Navadno si predstavljamo, da je krščanstvo v Aziji osamljeno nasproti popolnoma različnim verstvom islama, budizma in hinduizma.

Osební stik s posamezniki ali skupinami teh religij nas naravnost preseneti, ko vidimo, kako so ti ljudje poduhovljeni in kako žive iz svoje vere. Molitev jim izredno veliko pomeni, hrepene po združenju z Neskončnim, kesajo se grehov, prosijo odpuščanja, krote strasti. Mnogi se odrečejo svetu za vse življenje.

Zato zahodnjaki včasih dobe vtis, da je Vzhod bolj poduhovljen kot Zahod, celo bolj kot krščanstvo.

Kristus v hinduizmu: Življenjska sila raznih starih azijskih religij izhaja v veliki meri iz krščanskih vplivov, ali če hočete, iz Kristusa samega. Indijci, ki si prizadevajo za napredek in moderniziranje hinduizma, črpajo navdih iz krščanstva. Značilen primer takega človeka je bil Rabindranath Tagore. Ta pesnik je posvetil Bogu poezije, ki jim je težko najti enakih. V Bengaliji celo po nekaterih katoliških cerkvah prepevajo njegove nabožne pesmi.

V budizmu: Presenetljivi preporod budizma na Ceylonu in v Burmi je skoraj izključno delo zahodnjakov. Književnost „pali“ je dobila prvo kritično izdajo in prevod svetih knjig leta 1837 v izdajah Georga Tournourja.

Vzporedno s prosvetnim delom se je poglobila tudi verska prenovitev. Knjige so bile napisane večidel v angleškem jeziku. S tem jezikom pa so prišli mnogi krščanski izrazi in podobe. Tako prodira krščanstvo globoko v bistvo duhovnega življenja na Vzhodu.

Tudi v modernih japonskih verstvih je veliko krščanskih sledov.

Navzočnost krščanstva: Tudi dobrodelne ustanove in vzgojni sistem katoliške Cerkve zelo vpliva na ostale religije. Mnoge so po vzoru katoliške Cerkve ustanovile podobne organizacije. Krščanstvo je torej navzoče v zunanjih oblikav in v duhovnih globinah starih azijskih verstev, čeprav je število pravih kristjanov majhno.

Odnosi z Zahodom so obnovili mnogo podedovanega verskega življenja v Aziji in mu prinesli mnoge krščanske nazore, npr. o dostojanstvu človeške osebe, o vrednosti žene in ideale o vzgoji in pravičnosti. Vsaj višjim plastem so ponudili tudi Shakespeara, Michelangela in Bacha in tako so se v tkivo azijskih verstev vpletle mnoge krščanske niti.

Zibelka novih idej

Predsednik angleške Zveze katoliških intelektualcev Newman Association Philip Daniel je sklical na pomlad posebno zborovanje vse veje ugledne organizacije. Namen večdnevnega študijskega zasedanja je bil: Preobrazba Pax Romane, mednarodne zveze katoliških intelektualcev, ki ima svoj sedež v Friburgu. Tam ima PR svoje urade za obe veji: za dijaško in starešinsko. V obeh smotudi Slovenci imeli svoje zastopnike vse od njenih početkov po .etih prve svetovne vojne in je bil pionir zanimanja za obe vezi med nami pokojni profesor Lambert Ehrlich.

Ali res samo proti vojni?

Philip Daniel je letos kandidat za predsednika Pax Romane. Za uvod pa je želel od svoje zveze prejeti navodila, kako naj se ta važna mednarodna skupnost katoliških intelektualcev približa problemom našega časa. Takoj po letu 1918 so zvezo ustanovili, ker je „ves katoliški svet čutil, kako je bila tudi njegova krivda, da je l. 1914 prišlo do prve svetovne vojne.“ Kot močan občutek sramote je zlasti med katoličani v Nemčiji odmevala nesreča, ki je med vojno zadela prvo katoliško univerzo v Evropi: nemški topovi in letala so do tal razdejali splotja katoliške univerze v Louvainu. Intelektualci iz mnogih evropskih držav so nedavno predlagali, naj se katoliška študirajoča mladina skupno z intelektualci

združi v takšno organizacijo za gojenje mednarodnega spoštovanja in bratstva, da do takih skrunitev — cerkvenih in znanstvenih ustanov — nikdar več ne bi prišlo! Medsebojno bratsko delo naj podpre naraščanje vpliva mednarodnopravnih določb in organov, ki bi morali postati dovolj močni in vplivni za preprečenje vojnih konfliktov ali pa vsaj za bolj človeške oblike mednarodnega obravnavanja.

Zunanje oblike ne zadostujejo

Izbruh druge svetovne vojne in njene grozote so dokazale, da je Pax Romana ostala na pol poti. Organizacija je postala neke vrste skupnost enako mislečih katoliških intelektualnih zvez na mednarodni podlagi, zvarila se je ustanova za gojenje mednarodne solidarnosti — in nič več, meni Daniel.

Dosedanji kongresi Pax Romana so postali sredstvo za objavljanje statističnih pregledov in prilika za razne predloge o reformah na univerzah ali za mednarodne kongrese katoliških laikov. Doslej se je vse preveč čutilo, da

je vsaka skupina predstavljala svoj narod ali državo. Če pa iščemo cilj kako zgraditi mednarodno občestvo, ki bo sposobno vplivati na usodne preobrate in celo preprečiti izbruh tretje mednarodne oborožene katastrofe, tedaj mora Pax Romana preiti od zunanjega opazovavnega motrenja na ustvarjalno polje, na iskanja novih idej — postati mora zibelka tistih načrtov, ki bodo najprej podrli meje med narodi samimi: za Anglijo terja Daniel, da se podro stene osamljenosti (izolacije), ki so Anglijo delile od Evrope in drugih kontinentov. Po koncilu so se že premnogi angleški intelektualci zanimali samo za spremembe v Cerkvi in pozabljali na potrebo sprememb v razmerju do drugih narodov in do novih nadnarodnih idej, ki naj v novem duhu oblikujejo novo občestvo na zdravih in konstruktivnih idejah mednarodnega sožitja.

Tak bi bil torej angleški program za letošnji kongres Pax Romana. Pax Romana je trdna in ugledna zgradba, godna za oblikovanje novih idej pri delu za mir na svetu.

Ruda Jurčec

Hodi po poti — zaviti ali ravni —, ki ti jo je pokazal Bog. Naj se zgodí kar koli, ne zapusti je, ker je tvoja. Vzpenjaj se srčno in veselo in kadar naletiš na edino pustolovščino — popolno darovanje Bogu —, jo sprejmi. Samo Bog vélja. Samo njegova luč in ljubezen lahko napolnita naše ubogo srce, ki je preveliko za svet okoli nas.

DRUŽINSKI KOLEDAR

6. Nedelja. Spet bo v Slovenski hiši — kot vsako prvo nedeljo v mesecu — živo mladih. Zbirajo se k mladinski maši in sestankom. To jih vodi in povezuje že 20 let. Iz njihovih vrst izhaja naš novi zdovski rod.

Kakšen bo ta rod, zavisi tudi od naših družin. Le iz zdravih sadik more organizacija oblikovati mlade osebnosti. Le z razumevanjem in oporo staršev bodo mogle naše mladinske organizacije plavati proti toku.

13. Skupna popoldanska otroška prireditve v Slovenski hiši ob prazniku „očeta slovenske šole“ bo obrnila našo pozornost na velikega duhovnika in Slovenca — škofa Šlomška.

Vsaka velika misel mora vzklti v družinah, da zajame narod, skupnost. Kaj vedo naše družine o Slomšku in njegovem delu? Ne moremu ljubiti, česar ne poznamo.

21. Prvi pomladanski dan bo izvabil šturdirajočo mladino v naravo. Mladost bo hotela prebiti obroče in neovirano dati duška svojim razpoloženjem.

Če bi mogli brati v duše vračajočim se izletnikom; če bi narava mogla govoriti, bi starši posvečali več skrbi temu in podobnim dnem, ki morajo razvedrilo spremeniti v usoden mejnik za marsikaterega mladega.

RAZGOVOR S 76 - LETNO SLOVENKO V BUENOS AIRESU

Gospa Pavla Kvas Osterčeva je bila rojena v Rafelčah pri Kamniku pred 76 leti. Kot mlado dekle je prišla k svojim tetam v Ljubljano. Tu se je poročila z g. Ostercem. S svojo družino je živela v Mestni hiši na Poljanski cesti vse do odhoda ob koncu vojne. V Argentini živi s svojim sinom v lastni, novi vili v lepem predelu Vel. Buenos Airesa.

„Gospa Osterčeva, kako ste se vživela v nov kraj in nove razmere, ko ste prišla v Argentino?“

„Morala sem se, kaj drugega res ni kazalo... Vse se mi je zdelo laže, ker je mož takrat še živel, sedaj pa že dve leti počiva na pokopališču v Olivosu... Otroci so se zavedali težkega položaja in so pridno delali. Vsi so zelo dobri.“

„Ali vidite kakšno razliko med vašim in sedanjim rododom?“

„Seveda jo vidim. Mi starejši smo imeli trdo vzgojo in smo bili skromni. Mladi pa imajo menda vsega preveč in so zato razvajeni. Zdi se mi, da so imeli najtežje naši ljudje, ki imajo sedaj okrog 40—50 let. Prave mladosti prav za prav niso imeli — doma vojne razmere, tukaj trda borba za obstanek — in leta mladosti so naenkrat prešla...“

„Katera doba se vam je zdela najlepša?“

„Moja mladost je bila težka. Najlepša doba mojega življenja je bila, ko sem se poročila in ko so prihajali otroci, čeprav je bilo doma takrat za družine s številnimi otroci težko. Socialne pomoči je bilo malo, doklade so bile nizke, dobro pa je bilo zdravniško zavarovanje. Bele kuge je bilo še takrat dovolj doma in matere s številnimi otroci smo morale v Ljubljani preslišati marsikatero bolečo opazko.“

„Včasih imamo občutek, da smo bili v taboriščih tudi duhovno bolj povezani med seboj. Je res?“

„Da, v taborišču smo bili duhovno bolj povezani in tudi bolj pobožni, če hočete. Vzrok? Ker smo še imeli strah in grozo v udih pred prestanimi grozodejstvi.“

„Ali vam ugaja življenje v Argentini — tako splošno, kot slovensko? Če bi se morali še enkrat odločiti — ali si bi izbrali drugo državo?“

„Splošno in tudi slovensko življenje v Argentini je kar dobro. Mislim, da se malokje toliko žrtvuje za naše otroke glede šole in vere, kakor tukaj. Če bi se še enkrat odločila, bi si zopet izbrala Argentino. Mislim, da nam nobena država ne bi dala toliko gostoljubja in možnosti napredka, kakor Argentina. Spoštujem in ljubim našo novo domovino, kakor tudi vsi moji otroci in smo ji hvaležni, da nam je dala nov dom in kruh.“

„Ali vas skrbi, kaj bo z vnučki čez 20 let? Upate, da jim bomo znali dati, kar smo jim dolžni?“

„Kaj bo z vnučki čez 20 let je težko vprašanje, ker ni vse od nas odvisno.“

Gospe Osterčevi so komunisti že leta 1942 ubili sina. Spomin na to težko doživetje jo spremlja vse življenje.

„Gospa, se vam zdi, da smo še dovolj odporni proti komunizmu — ali pa smo v 20 letih pozabili na prestano trpljenje, na zločine in družinske tragedije?“

„Odpor proti komunizmu na našo veliko žalost ponehava. Ljudje so pozabili na vse zločine in grozodejstva prizadeta njihovim očetom, bratom in sinovom, ker le tako si je mogoče razlagati obiske domov. Ne zavedajo se — ali nočejo, da pridejo v Slovenijo preko mlake krvi na tisoče mučenih, zverinsko pobitih in po gozdovih razmetanih bratov in sestra. Prav bi bilo, da bi ti obiskovalci vprašali doma, kje so ta trupla razmetana in bi zahtevali, da se jim omogoči pokop v blagoslovljeni zemlji. Gospodje duhovniki, ki pridejo na obisk, pa naj bi jim upravičeno zmolili „Gospod usmili se“.“

„Škoda bi bilo, če bi otroci po ljudski šoli opustili slovensko branje. Ali se vam ne zdi, da še premalo žrtvujemo, da bi načrtno izdajali otroške knjige, barvaste slikanice, gramofonske plošče?“

„Zdi se mi, da imamo otroških knjig kar dovolj, manjka pa volje in zanimanja naših mladih mamic, da bi otroci te knjige čitali. Kaj pomaga koš slikanic, če ležijo na polici neprebrane!“

„Mnogo pišejo o „manjrazvitih deželah“ Južne Amerike. Kaj bi bilo po vašem mnenju potrebno, da se nudi tem deželam?“

„V teh deželah je nujno potrebna moralna vzgoja. Predvsem otroke je treba vzgajati, da bodo radi prijeli za delo. Saj imajo vsega dovolj — če bi le hoteli delati!“

„Kaj je vzrok nemirov, ki se trenutno vršijo v Argentini?“

„Komunisti so zadaj! Argentina je v Južni Amerika država, ki ima najvišji standart — in za komuniste bi bil velik uspeh, če bi si jo osvojili! Zadnji dogodki pa kažejo, da so le-ti izredno izvežbani in aktivni! Če se jim vojska ne bo postavila po robu — bo naša bodočnost negotova!“

Tako misli mati, ki je slovenskemu narodu dala 9 otrok in 26 vnukov.

Pavlina Dobovšek

ALKOHOLIZEM -- GROBOKOP ZAKONSKE SREČE

Znan je po vsem svetu. Ni ga naroda, kjer ne bi uničeval družin. Njegove žrtve so bogati, pa tudi revni. Mladi in stari. Moški in ženske. Duševni in telesni delavci. Šopiri se na kmetih, pa tudi v mestih.

Ubija moža, ubija ženo in s tem zadeva več žrtev: zakonskega druga, otroke, družbo, narod in končno tudi človeštvo.

Alkoholizem je bolezen. Kaj jo povzroča, še niso dognali. Eni menijo, da so vzroki čustvene narave; drugi, da so duševne narave; tretji, da so telesne narave. Resnica je ta, da še vedno ne vedo, kaj je tisto, kar obvaruje zmernega pivca, da ne postane pijanec.

Se ni dolgo od tega kar so mislili, da je nesrečen zakon tudi vzrok alkoholizma, češ, da se srečen človek ne zapije. Zdaj vedo, da je ravno narobe: *alkoholizem napravi zakon nesrečen.*

Normalen pivec (kdo ve, zakaj ostaja normalen), spi je nekaj vinčka po jedi in je zadovoljen. Zahav se ne veseli radi alkoholnih pijač, ki bodo na razpolago, ampak radi prijetne družbe. Ne pije nikoli zato, da bi občutil pivske duhove. Zanj veljajo besede Sv. pisma: „Zmerno popito vino razveseljuje srce.“

Prvi korak v pijančevanje da tisti, ki začne rabiti alkohol v druge namene: da mu pomiri živce po trdem delu, da zaspi kot ubit, da pozabi na skrbi, da dobi pogum pred gotovimi osebami in podobno. Za vsako stvar se zateče k alkoholu. Da dosega zaželjene učinke, ga mora použiti vedno večje količine. Vedno težje mu je živeti brez tega sovražnega zaveznika.

Ko se znajde na *drugi stopnji alkoholizma*, že čuti bližajočo se nevihto. Ve, da pije brez potrebe. Pije sam samcat. V družbi hitreje zvrča kozarčke kot sopivci. Med ljudmi, ki jih ceni, se še more premagati, ko pa pride domov, nadomesti zamujeno z obrestmi.

V službi ga opominjajo. Žena prosi, naj neha. Sam ima slabo vest. Obljubi, da ne bo pil. Vzdrži nekaj časa. Popolna abstinenca bi ga sedaj še rešila.

Tu pa ima velik vpliv okolje. Kadar se kadilec odpove cigareti, mu jo od vseh strani kot nalašč ponujajo. S pijačo je podobno. Res bi bila potrebna železna volja, da bi pijači vdan človek ob ponudbah vztrajal. Zazdi se mu, da bo zmožel piti zmerno, saj se je vzdržal lep čas. Kako se moti! En sam kozarček, pa je spet tam!

Sčasoma se pokažejo znaki poloma v zakonu. Alkoholik ni več odgovoren za vzdrževanje družine. Služba mu visi na nitki, saj jo vrši vedno slabše in mu ni mogoče zaupati. Če šofira, bo gotovo povzročil prometno nesrečo. Žena postaja vedno bolj zaskrbljena, živčna in molčeča. Ogiba se ga. Toda pijanec meče krivdo za vse to na karkoli, le on ni ničesar kriv.

Alkoholik na tretji stopnji te bolezni je že očiteno vsemu svetu. Ne manjka dosti, pa bo ob službo, če še ni. Žena in otroci se ga boje. Najlepše je, kadar ga ni doma. Spoznanje, da ni več glava družine, ga muči in draži. Peza problemov, ki se kopičijo doma, v službi in povsod, kamor se obrne, ga tiščijo k tlom. Kriv pa po njegovem ni alkohol ampak žena, otroci, služba, celo Bog. Končno se pokažejo znaki umobolnosti.

Alkoholik lahko, konča v umobolnici, ali umre, ker se mu strdijo jetra.

Ves čas smo govorili: pijanec, alkoholik, kakor da bi bila to le bolezen moških. Pa je to tudi ženska bolezen in se celo vedno bolj širi med njimi. Če je žena pijanka, je bolj hudo, kot če je mož. On, dokler hodi v službo in prinaša nekaj denarja, najde ob ženi, če je dobra, urejen dom. On in otroci. Če se pa ona zapije, ji ni mar ne mož, ne otroci, ne dom. Ta postane mrzel, umazan, pust in obupano žalosten.

Za ženo prav tako veljajo vse stopnje alkoholizma in enak konec življenja.

(Bo še)

F.

ALI SI NAGNJEN K PIJANČEVANJU?

1. Zanimarjaš svoje delo, svoj poklic zaradi alkohola?
2. Ali čutiš željo po alkoholu, kadar si boječ ali neodločen?
3. Ali povzroča tvoje zauživanje alkohola nesrečo v tvojem domu?
4. Trpi tvoj ugled radi pijančevanja?
5. Se sramuješ, da zapadaš slabosti pijančevanja?
6. Kadar si vinjen, ali se družiš in iščeš slabo družbo?
7. Ali si zapadel v denarne težave — zaradi alkohola?
8. Ali zanemarjaš svoje družinske obveznosti zaradi alkohola?
9. Ali tvoje stremljenje po višjih ciljih trpi zaradi pijančevanja?
10. Ali se opijaniš ravno v trenutku, ko imaš pred seboj važen opravke?
11. Ali si zaželiš kozarec alkohola ob določenih urah dneva?
12. Ali lahko piješ alkohol dan po pijančevanju?
13. Ali ne moreš spati zaradi pijače?
14. Ali se opiješ, da bežiš pred težavami?
15. Ali piješ alkohol, kadar si sam?
16. Kadar piješ alkohol — zgubiš zavest?
17. Ali piješ alkohol, da si utrdiš samozaupanje?
18. Ali si že moral obiskati zdravnika zaradi pijančevanja?
19. Ali tvoja delovna zmogljivost trpi zaradi alkohola?

Z A M L A D I N O

DVA
VELIKA DOGODKA:
— Podati astronauta v vesolje
— poslati mladega človeka
v svet in življenje. Za
oboje se je treba temeljito
pripraviti.

ME IN NAŠE SRCE

Sanjati svoje življenje se ne pravi živeti. Pravico imaš, da se včasih umakneš, zasanjaš v bodočnost, nikoli pa zato, da se oddaljiš od resničnosti...

Vzgoja srca.

Prebujanje našega srca v čustveno življenje ni nekaj, kar bi morali obsojati, pač pa vzgajati za oblikovanje človeške osebnosti in dovolj

razvijati svoje moralno in intelektualno življenje. Vsem, prav posebno pa še tebi, je potrebna vzgoja čustev.

Zdi se, da se nekateri boje govoriti o čustvenem življenju, kakor da bi se morala ti sama pripraviti nanj. Za razvoj tvojega telesa, za tvoj napredek ti daje navodilo tvoje srce, kdo ga bo vodil?

Prebujanje čustev.

Prvi znaki čustvenega prebujanja v tebi so želja ugajati, vzbujati pozornost. Potem se nehote predajaš zgubljenim sanjam. Nihaš med bohotnim navdušenjem in melanholijo. Nezavestno si obsedena od žive želje ljubiti in ljubljena biti.

Razvoj srca.

Tvoje srce je zmožno predaje, velikodušnosti, navdušenja.

Je treba obsojati tako goreče srce, vedno pripravljeno utripati in se boriti? Ne, na noben način. Kadar ljubimo ni nič nemogoče. Srce je naše bogastvo. Vrednost duše se meri po vrednosti tega, kar ljubi. Kolikokrat vidimo duše, ki se nam zde uboge in navadne, pa so v trenutkih zmožne velikih dejanj, ker jih k temu priganja plemenita ljubezen, čista, velika strast.

Ljubimo in zmožni smo predajanja. Žrtev nam je kakor pesem, nasmeh. Ljubezen je kakor razodetje.

Vzgoja srca.

Vedeti je treba, da ljubezen, kakor vsako človeško čustvo, rabi stroge moralne discipline, da se ne ponaredi ali izgubi.

Da pripravimo svoje srce za resnično pravo ljubezen, moramo voditi njegove želje; ne mislimo, da je srce vrelec moči, ki si samo-zadostuje, ne smemo ga gledati skozi tenčico sanj.

Znati moramo razlikovati med resničnimi in namišljenimi čustvi. Ne verjemi, da znaš ljubiti samo zato, ker tvoja mladost pôtaka med ljubezenskimi sanjami.

Branje in domišljija.

Mladenka, ki živi v sanjah, se ne zaveda zaprek resničnega življenja; v trenutku, ko se ji predstavijo, je malodušna.

Rada se hrani s čtivom in domišljijo, ki ugaja njeni čustvenosti in njenim željam po lahki sreči.

Kdo lahko pove, koliko škode povzročijo romantična čtiva, ki nas oddaljujejo od resničnosti, kalijo duha z blodnimi mislimi sebičnosti in častiljubjem.

Živeti v resničnosti.

Izplača se ti stopati po trdni zemlji resničnosti. Misliš, da si zmožna predajati se, dajati srečo, odpuščati, kljubovati žrtvam v življenju? Ne živiš li sebi in svojim sanjam? Če pride kdo k tebi in te prosi uslugo v trenutku tvojih ljubezenskih sanj? Ga odkloniš, si nepotrpežljiva, obsojaš druge, da te ne razumejo, ali ga sprejmeš in mu ustrežeš?

Priredila M. Mt.

V KREMATORIJU JE ZGOREL

Nekaj tednov pred prihodom zavezniških čet v Mathausen je med 300.000 žrtvami, ki jih je tam doletela smrt, zgorel v krematoriju tudi 24-letni Marcel Gallo.

Bil je iz revne družine. Izučil se je za črkostavca v tiskarni. Tovarishi na delovnem mestu so ga sprva imenovali zasmehljivo „Jezus Kristus“. Toda čim dalje so delali in živeli z njim, tem bolj so ga spoštovali in ljubili.

Nekega dne je pisal prijatelju: „Cerkev smo mi. Zato moramo vsak dan postajati bolj podobni Kristusu. Dobro orodje za boljši svet bomo le tedaj, če bomo izžarevali Kristusa v vsem svojem vedenju in ravnanju. Tem več dobrega bomo lahko storili za Cerkev in za človeštvo, čim bolj bo Kristus središče našega življenja. Zato ga moramo pogosteje prejemati v svetem obhajilu.“

Kot jetnik v Mathausenu se je čutil odgovornega za vse trpeče brate v Kristusu. V kotu barake je postavil oltar in organiziral bogoslužje; kadar ni bilo duhovnika, je sam vodil molitev, tolažil in bodril jetnike.

Organiziral je športne igre in razne prireditve, da bi jetnikom krajšal čas in trpljenje.

V zadnjem pismu svoji materi je pisal: „Ne jokajte nad menoj. Vse darujem Gospodu. Molite zame, da bi Kristus ostal vedno z menoj. Bog nam daj svoj mir!“

Ljubezen

v

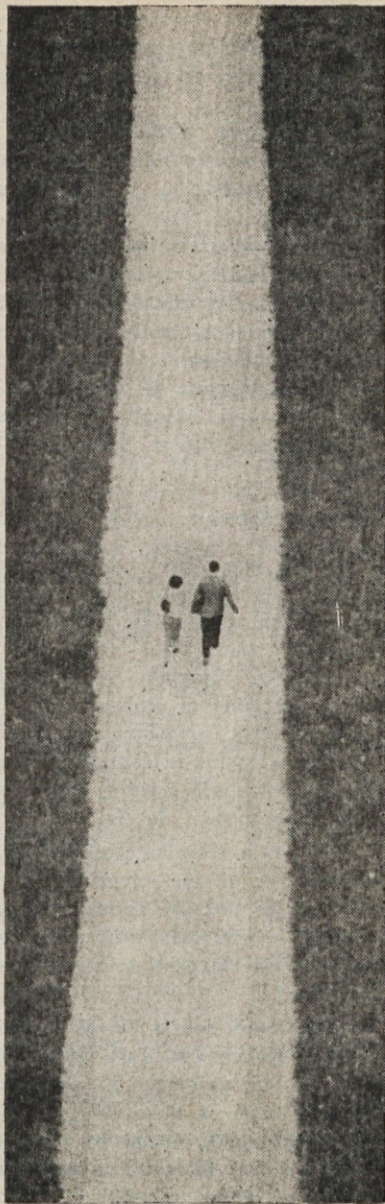
zakonu

O nobenem človeškem čustvu se ne govori toliko, kakor o ljubezni. Naše življenje se prične in konča z njo, ona je vzmet vseh naših dejanj in našega mišljenja.

Kaj je prav za prav ljubezen?

Mnogo definicij je za njo; vsak po svoje si jo razlaga. Od vseh mnenj pa mi najbolj ugaja mnenje mladega dekleta: „Ne morem razložiti, kaj je ljubezen. Občutiti jo je treba, pa ne najdem besed, da bi jo razložila...“

P. José M. Miranda pa pojem ljubezni razlaga pod dvema vidikoma:

a) po splošnem vidiku — kot naravno nagnjenost vsakega bitja do vsega kar služi njegovim lastnostim ali možnostim, da se spopolnjujeta drug drugega.

b) po ožjem, osebnem vidiku — kot dejanje volje, ki stremi po prijateljnem in koristnem, v želji, da vse to poseduje.

Na ta način ljubimo Boga, naše starše, sorodnike, prijatelje, pa tudi vse duševne in materialne dobrine — kot znanost, svetost, bogastvo, zdravje, udobnost.

V tem primeru je pogoj, da se najprej pojavi objekt, ki povzroči delovanje oz. občutek čustva — ljubezni.

Ljubezen človeka

Človek ima dušo in telo. Ker sta zraščena in vraščena drug v drugega, se med seboj tako preletata, da se skupno izražata v vsem delovanju človeka. Njegovo delovanje torej ni popolnoma duhovno, ker je njegova duša navezana na fizično telo. Duša sama ničesar ne dojame, temveč potrebuje najprej čute telesa — šele potem deluje.

Delovanje človeka tudi ni samo telesno, ker je telo navezano na dušo. Tudi v najbolj prozaičnem delovanju — kot spanju in prehranjevanju — je človeško telo naveznano na dušo.

Prav tako deluje človek v izkazovanju ljubezni z dušo in s telesom. Če bi dojemali in izkazovali ljubezen samo z dušo, bi bila le-ta zgolj platonična, če bi jo pa izkazovali samo s telesom, se pa človek poniža na raven živali.

Torej: ljubezen ne more biti sad samo duše, niti samega telesa, temveč obeh skupaj. Svoje korenine ima v duši, svoje izražanje pa potom človekovih čutov. Duša torej nadzoruje izražanje ljubezni.

Če vpoštevamo vse navedeno, lahko nakažemo pot, katero mora preiti človekova ljubezen, predno postane resnična.

b) Predmet ljubezni se dojema tudi z notranjimi čuti, kot:

predstava
domišljija
čutni spomini

c) Dojema se tudi z naravnimi močmi, kot:

poželenje
strast

Ti človekovi čuti torej posredujejo duši svoja zaznavanja. Tedaj pa prične delovati duša s svojimi tremi glavnimi lastnostmi, kot:

a) spomin
b) razum
c) volja

Za katoličana pa je poleg teh dveh faktorjev dojemanja ljubezni važna še MILOST.

Milost bogati človekovo ljubezen — telesno in duševno s posebnim darom: približuje in združuje ga z Bogom.

Da je torej človekova ljubezen popolna, je potrebno:

a) telo s svojim fizičnim življenjem
b) duša s svojim duhovnim življenjem
c) milost s svojim nadnaravnim življenjem.

STOPNJE LJUBEZNI

Velikokrat slišimo: „Poročila sem se silno zaljubljena.“ Ali: „Slepa sem bila od ljubezni“, itd. Torej zaljubljena — toda v kaj? V lepo telo, v dober ekonomski položaj?

Ljubezen lahko razdelimo v sledeče stopnje:

a) fizična ljubezen, ki je ljubezen, porojena iz čutov, torej je čutna ljubezen. Ne želimo in ne iščemo dobrega svojemu drugu. Ker je egoistična, v zakonu ne rodi dobrih uspehov. Utrujenost in dolgočasje se pojavita kmalu.

b) dobrohotna ali čustvena ljubezen, se ne bavi samo s seboj, temveč upošteva želje in potrebe svojega druga. Se razdaja, ne da bi pričakovala povračila;

c) ljubezen na podlagi prijateljstva in notranjega razumevanja. Zakonca, ki dosežeta to vrsto ljubezni, nista povezana med seboj samo telesno, temveč tudi mislita in delujeta kot eno bitje;

d) nadnaravna ljubezen — je idealna ljubezen. Tedaj svojega druga ne ljubimo samo telesno, duševno, ali intelektualno, temveč vidimo v njem tudi bitje, katerega je ustvaril Bog.

LJUBEZEN V ZAKONU

Zakonska ljubezen ni samo platonična ljubezen, temveč je življenj-

ska t. j. resnična in praktična. Obsega vse lastnosti prave ljubezni in vse posledice, ki izhajajo iz nje. Torej sestoji iz:

1. fizičnega faktorja, ki je telo
2. duševnega faktorja, ki je duša
3. nadnaravnega faktorja, ki je milost.

1. **Fizični faktor (telo)** ima svoj izvor v spolnem življenju, v razliki spola in v nagonu, ki ga oba čutita, da se spolnita. Bog ga je dal človeku, da se ohranjuje človeški rod.

2. **Duševni faktor (duša)**, brez katerega ne more obstojati zakon človeka. Telesna ljubezen je trenutna, podobna živalski. Telesna ljubezen zakoncev rodi potomce. Za vzgojo le-tega pa je potrebna duševna ljubezen staršev, ta ljubezen je trajna, nesebična in je podlaga družinskemu življenju. Moža in ženo stalno združuje in jima pomaga, da lahko zadostita svojim dolžnostim kot starša. Če jim fizična ljubezen ne rodi potomcev, jima prav duševna ljubezen nudi trdno in trajno podlago zakona.

3. **Nadnaravni faktor (milost)**, katerega ne more zanikati noben krščanski zakon. Ker je krščanski, ga je Kristus povzdignil v zakrament.

LASTNOSTI PRAVE LJUBEZNI

Prava ljubezen je:

a) če združuje dvoje bitij tako, da nastane eno samo. Združi ju tako, da zarodita novo bitje — svo-

jega potomca, ki ni last ne enega, ne drugega, temveč obeh;

b) če je **ekskuzivna**, to je da se popolnoma podari drugemu, nesebično, s popolno zavestjo predanosti;

c) če je **popolna**, to je predana s telesom in z dušo;

d) če je **dokončna**, t. j. za večno.

LASTNOSTI NEPOPOLNE LJUBEZNI

Neprava ljubezen je, če:

a) se ne predaja samo enemu bitju, temveč se deli na več oseb. Takšna ljubezen je površna, neiskrena in kot takšna ne prinaša veselja in miru v zakon;

b) je **sebična**, ker išče samo svoje lastno ugodje in udobnost, brez ozira na svojega druga, od katerega samo prejema;

c) je **nestalna**, ki se za kratko dobo deli, se kmalu utruji in išče novega objekta;

d) je **površna**, ki ne prodre v globino osebe, ki daje takšno ljubezen, še manj pa se poglobi v notranjost osebe, kateri jo izkazuje.

ZNAKI PRAVE LJUBEZNI DELOVANJE:

1. Zberi si moderno popevko o zakonu-ljubezni. Analiziraj jo s svojimi prijateljicami — stavek za stavkom. Je načelno pozitivna? Zakaj? Pripravi konstruktivno kritiko sličnih pesmi.

2. Premisli dobro pojmovanje ljubezni, pogovarjaj se o tem s svojimi prijateljicami, predvsem s tistimi, ki nimajo možnosti preučevati te probleme tako, kakor jih lahko ti.

Da razločujemo pravo ljubezen od neprave, je več znakov. Naj navedemo samo nekatere:

1) **doprinos žrtev**, če vidiš, da se oseba, ki pravi, da te ljubi, trudi, da je ob tebi, da ji ni nobena žrtev odveč — tedaj te resnično ljubi;

2) **spoštovanje ljubljene osebe**. Brez žrtev si težko predstavljamo pravo spoštovanje ljubljene osebe;

3) **občudovanje**: je podobno pravi, čisti ljubezni do osebe, ki jo ljubimo;

4) **pozornosti** — oseba, ki resnično ljubi, ne zamudi nobene prilike, da ljubljenu bitju izkaže ljubezen, pozornost, tako ob praznikih, obletnicah, godovih, itd.;

5) **neresnični izgovori**. Kadar ni resnične ljubezni, naletimo na polno lažnih izgovorov.

ZAKONI KJER VLADA LJUBEZEN

Že na obrazu vidimo zakoncema, med katerima vlada ljubezen. Ta je podlaga njuni zvestobi, medsebojnemu razumevanju, medsebojni pomoči in jima pomaga, da lažje premostita težave, na katere naletita tekom življenja.

ZAKON, KJER NI LJUBEZNI

Če v zakonu ni ljubezni, le-ta ne nudi mirnega življenja, ne zakonca, ne otrokom. Pretrgana je nit, ki naj veže zakonca med seboj, ki naj povezuje otroke s starši. Zakon in družina sta na poti razpada, velikokrat pride do zakonske nezvestobe, preprirov in razdorov.

VPRAŠANJA:

1. Razloži človeško ljubezen.
2. Kaj vpliva na človeško ljubezen?
3. Katere so stopnje ljubezni?
4. Katere so lastnosti prave ljubezni?
5. Kateri faktorji morajo vplivati, da je zakonska ljubezen popolna?
6. Kako spoznaš nepravo ljubezen?
7. Kateri so znaki prave ljubezni?
8. Ali lahko obstoja zakon brez ljubezni? Kakšen je rezultat?

PRESODI:

1. Se ti zdi, da imajo mladi ljudje pravilna načela glede ljubezni?
2. Kaj misliš o zakoncih, ki praznavajo samo fizično ljubezen? Komu jih primerjaš?
3. Zakaj je nadnaravna ljubezen najbolj popolna?
4. Zakaj se ljubezen v zakonu tako lahko zgubi?
5. Kaj misliš o zakonu brez ljubezni? Ali lahko obstaja? Kakšne so posledice v takšnem zakonu za zakonca in za otroke?
6. Povej nekaj posledic v zakonu, ki je brez ljubezni?

Mnogi žive skoraj brez greha. Njihovo življenje poteka brez spotiklajev v običajnem okviru njihove službe, njihove družine. Po glavnih dolžnostih svojega vsakdanjega življenja izpolnjujejo božjo voljo. A njihovo bivanje je že na pogled nizkotno, mrzlo, brez luči; manjka jim ljubezen do Boga. So kot dobro zgrajena ognjišča brez ognja. So dobri, a niso sveti.

nica treh Amerik, priznana od Cerkve že nad tri stoletja.

Šestega maja 1969

Odletel sem iz buenosaireškega letališča dne 6. maja t. l. ob 7. zjutraj s štirimotornikom v družbi 58 potnikov in 7 članskega letalskega osobja. Letalo je bilo vojaško. Preko Province Buenos Aires, Santa Fe, Córdobe in La Rioja nas je letalo naposled dvignilo nad Kordiljere in nas izročilo po počasnem padanju čilenski zemlji. Res, čudovito je gledati skozi line večno zasnežene Ande. Letalo je kmalu prispelo do Tihega oceana in je urezalo nad njim prav do Lime. Prispeli smo tja po osmih urah vožnje in se spustili na krasno moderno letališče, mednarodnega slovesa, z imenom „Callao“, ki je odmaknjeno od peruanske prestolnice kakih 7 kilometrov. Prešli smo preko carine kar gladko; nas pač niso smatrali za tihotapce. Od tam sem se ločil od potnikov in je ubral v Limo, novim doživetjem naproti.

Nekaj iz nam nepoznanega Peruja

(Utrinki z obiska k sv. Rozi v Limi)

Po sedemnajstih letih pastirovanja na fari sv. Roze Limanske v mestu La Plata, se mi je končno posrežilo, da sem poromal v deželo Inkov, na grob sv. Roze in tako zadostil davni obljubi, ki me je spremljala na mojem župnikovanju že od vsega početka. Njej dolgujem mnogo. Poiskala je mene, tujca, na teh ameriških tleh, da pastirujem, njej posvečeni župniji. Ona je edina svet-

V Limi

Prispel sem kmalu v glavno središče tega tihoceanskega mesta, ki je slovelo že iz davnih časov kot prestolnica španskih podkraljev. Mesto je imelo pa že preje Inkavske naseljence, kar potrjujejo razvaline, ki jih tam nahajamo. Mesto šteje nad 2,500.000 prebivalcev; velik del od celokupnega naroda, ki ga je, kot pravijo, okoli 14,000.000, od tega nad pol Indijancev, ostalih pa

po večini mešanecv. To mesto je menda edino na svetu, v katerem nikoli ne dežuje. To je seveda nekak božji dar za tisti del ljudi v njem, ki živi v skrajni revščini. Tega je nad polovico. Živé povečini brez streh in pohištva v vseh predmestjih Lime. Ubogo ljudstvo. Pri njih se človek nauči hvaliti Boga, da ne spremlja tudi nas takšna revščina. Po ulicah starega dela mesta sem prispel na trg Armije in vstopil v stolnico. Je mogočna in hrani vsemogoče znamenitosti. Ob vstopu v njo, na desni strani, zagledaš ob ogromnem oltarju, grobnico Frančiška Pizarra, osvojevalca ameriškega juga. Je na glasu okrutnega vodje španskih zavojevalcev nad ubogim inkavskim ljudstvom, enako, kot njegova tovariša Almagro in Cortés. Šel sem nato v starodaven dvorec peruanskega Primasa in našel tamkaj le pomožnega škofa Tumina. Blaga duša. S svojo dobroto lajša bolečine marsikateremu ondotnemu meščanu, posebno sedaj, ko je zapustil mesto škofa njegov tovariš, drugi pomočni škof. Po kratkem razgovoru z njim mi je dal priporočilo za bivanje pri očetih dominikancih. Šel sem preko razsežnega trga mimo predsedniške palače v baziliko sv. Dominika, ki je oddaljena le za dve kvadri od stolnice. Znašel sem se tako, ob vstopu vanjo, pred grobom sv. Roze, zaradi česar sem poromal v Perú. Svetnica Amerike stoluje v krasnem, na desni strani se nahajajočem oltarju bazilike, ki je posvečena Rožnovenski Materi božji. Zavetnica Amerike stoluje na zlati skrinji, v kateri se

hrani njena lobanja, ki je na vpogled vsem vernikom, skozi s steklom zaprto okence. Kip je res umetniško izdelan. Ob njej na desni pa stoluje na istem oltarju sv. Martin de Porres. On je iz iste dobe kot sv. Roza in je bil proglašen k svetnikom šele pred 7 leti. Ravno tisti dan, ko sem dospel v Limo, je bila obletnica njegove proglasitve, zato sem se znašel v natrpni baziliki vseh vrst ljudstev, in maševal na nepozabnem oltarju sv. Roze in sv. Martina. Ta svetnik je bil nezakonski sin črnske sužnje in španskega vojaka v Limi. Po vstopu v dominikanski samostan so ga šele po desetih letih zgledega življenja potrdili za vstop

G. Milan Povše ob razvalinah Machu Picchu v Peruju

v dominikanski red, seveda le kot brata. Dosegel je nekaj več kot 50 let življenja in dajal s svojim svetniškim življenjem vsem veliko nadnaravne vzpodbude. S svojo ljubeznijo do sobratov in do vsega okolja je sejal zgled dobrote, posebno kot bolničar in ponižni služabnik ogromnega samostana. Z metlo v roki ga vidimo skoro na vseh podobah, saj je imel v oskrbi čiščenje vseh prostorov v samostanu.

Po maši so me sprejeli dobri peruanski dominikanci prav ljubeznjivo, tako, da sem bival vse dni v Limi prav tam, kjer počivata sv. Roza in sv. Martin de Porres. Molil sem z njimi večkrat brevir, da sem tako spoznal od bližje njih življenje. Hodil sem po ogromnih hodnikih, opremljenih s krasnimi oljnatimi podobami velikih dimenzij, ki predstavljajo vse vrste prizorov iz sv. pisma in iz življenja svetnikov, posebno iz dominikanskega reda. Pod glavno dvorano samostana je kriptata, kjer sta grobnici obeh svetnikov Peruja z oltarjem v ozadju. Ta kraj je biser; ki ga občudujejo vsi, ki pridejo na romanje v to deželo.

V baziliki sv. Roze

Šel sem še isto noč v tri kvadre oddaljeno baziliko sv. Roze. Je v kraju, kjer se je ona rodila in preživela svoja mladostna leta. Oskrbujejo ta kraj španski dominikanci. Cerkev je okrnjena za polovico, odkar so razširili avenido, ki pelje ravno pred njo. Zadaž bazilike je

krasen kamarin, zgrajen na kraju sobe, kjer je bila rojena svetnica. Zadaž na vrtu, ki je lepo oskrbovan, je vodnjak, kamor je sv. Roza vrgla ključ od žabice, s katerim je zaklenila za vedno svoj cilicij-mučeniški pas, opasan okoli ledij. Tam je celica, ki jo je ona zgradila in tudi kraj, kamor je hodila počivat le za dve uri ponoči. Postlala si je s poleni za zglavje pa so bili kamni. Res, čudovito je maševati na teh krajih. Imaš občutek, da te spremlja v vsem aktu sv. maše svetnica sama z Jezusom. V dneh bivanja v Limi sem obiskal in tudi maševal pri dominikankah, ki so s svojim samostanom oddaljene za kakih deset kvader od kraja, kjer je bila sv. Roza rojena. Ustanoviteljica tistega samostana je po zgledu učiteljice sv. Katarine Sienske preživela v njem do svoje smrti s svojo materjo. Od tam se je razvil nepozabni pogreb, spremljen od ogromne množice ljudi v baziliko sv. Dominika. Bilo je toliko ljudstva na tej njeni zadnji poti, da so se razvrstili vsi šele drugi dan, koje bila ona v baziliki že pokopana, tako pravijo.

Pravo čudo so številne bazilike mesta Lime. Od jezuitov pa do mercedarcev, od frančiškanov in do avguštincev. Je še nešteto drugih, ki so v tem mestu. Pravijo, da so jih španci gradili zaradi tega, da so delali protiutež zgradbam Inkov, ki so bile ob prihodu njih v deželo na resničnem arhitektonskem višku.

Milan Povše

(Konec prihodnjič)

**Sveto
pismo
je
verska
in
ne
naravoslovna
knjiga**

24. Posebna oblika izročila je sv. pismo. Izročilo in sv. pismo sta dva različna potoka, v katerih teče razodetje, zakaj eden in drugi izvira iz istega božjega vira. In da je pismo še tudi navdihnjeno. Sv. pismo je končna, nespremljiva in trajna listina božje besede. Čeprav izročilo po apostolih vsebuje božjo besedo, se razlikuje od sv. pisma, ker to ne vsebuje, am-

pak tudi je božja beseda. Tako Cerkev zajema gotovost razodetja iz izročila in sv. pisma. Zaradi tega „je treba oboje sprejeti z enako spoštljivostjo in častjo“.

25. Sv. pismo in izročilo imata skupni vrelec v Bogu, skupno službo predavanja razodetja ljudem skupno vsebino v evangeliju. Pisana božja beseda je nad vsemi; nihče ni nad njo. Sveto pismo v

luči izročila pomeni merilo vsega v Cerkvi, ki ničesar ne dodaja, ampak samo pobožno poslušaj, svetó čuva in zvesto razlaga“, kar je razodeto. Izročilo, sv. pismo in cerkveno učiteljstvo so bitno povezani med seboj. Eno brez drugega ne more obstajati. Vsako posebej in vsi skupaj so pod vplivom Svetega Duha in prispevajo k zveličanju duš

Hagiografi

26. Sv. pismo je napisal sam Bog, uporabljajoč ljudi, ki jih je za to izbral. Zaradi tega je sv. pismo delo Boga in človeka. Njegova vsebina je razodetje, ki ga je Bog hotel napisati zato, da bi ga ljudje mogli slišati tudi v drugih časih. Sodelovanje med Bogom in ljudmi, ki so pisali sv. pismo, je tako popolno, da je napisana knjiga povsem božja in povsem človeška. To pomeni, da ljudje, ki so pri tem sodelovali, niso bilo mrtvo sredstvo, ampak „pravi avtorji“. Kolikor drugi ljudje vnašajo sebe v knjige, ki jih pišejo, toliko so hagiografi vnesli sebe v sv. pismo. Popolnoma svobodno so uporabljali svoje moči in sposobnosti, kakor jih drugi pisci uporabljajo v svojih knjigah. Bog jim ni narekoval posameznih stavkov kakor tajnikom, ampak je sam v njih in po njih delal. Dasiravno je sv. pismo — kakor tudi razodetje — dolgotrajen zgodovinski proces, v katerem so sodelovali mnogi znani

in neznani avtorji, je vendar v njem napisano „vse to in samo to, kar je Bog hotel“.

27. Sv. pismo je božja beseda, poslana Cerkvi, božjemu ljudstvu. Bog in Cerkev govorita po hagiografu. Človeški delež pri pisanju sv. pisma spremljajo človeške prednosti in nepopolnosti. V njih so slovniške netočnosti, pomanjkljiva izražanja in enostranska predstavljanja. Sveti Duh s svojim navdihnjenjem ni spremenil narave in sposobnosti hagiograf, ampak jih je uporabil takšne, kakor so že bili. To ni bila nikaka ovira, da hagiografi ne bi napisali „resnice, ki jo je Bog zaradi našega zveličanja hotel dati zapisati v sv. pismu“. Tudi odmevi kulturne, socialne in zgodovinske vsebine niso vplivali na resnico sv. pisma, ampak so samo priče njegove zgodovinskosti in sodobnosti. Zaradi teka Cerkev priznava vse knjige stare in nove zaveze z vsemi njihovimi deli za svete in kaničnične, ker jih je navdahnil Sveti Duh, za kar jamči apostolsko izročilo.

Resničnost sv. pisma

28. Bog je „zvesti Bog“ (Ps 30, 6): njegove besede „so resnica“. Božja beseda se je utelesila v zgodovinskem Kristusu, razodeva skrivnosti presvete Trojice in zveličavni načrt, sprejema se z vero, posvečuje ljudi, in odseva v dejanjih vernikov.

29. V sv. pismu ni treba iskati, česar v njem ni. To je verska in teološka, ne naravoslovska knjiga. V njej nas Bog ne uči fizike, astronomije in etnologije, ampak nam govori o sebi in o svojem posegu v zgodovino, o človeku in njegovem razmerju do Boga. Bog ni hotel storiti, da bi človekov razum bil odvisen, ni ga hotel zamenjati z razodetjem. Naravoslovne resnice o človeku in svetu naj išče razum, z ustreznimi metodami in filozofskim preišljevanjem. Druge resnice, ki so v zvezi z našim odrešenjem, a večji del razumu nedosegljive, je Bog razodel. Isti Bog je ustvaril naravo in dal razodetje. Ne more sam sebi nasprotovati. Razodetje le nadaljuje, kjer se znanost mora zaustaviti. Nasprotje med njima more biti samo navidezno, in to, če kdo krivo tolmači bodisi sv. pismo bodisi naravo, pa postavlja trditve, ki ne temeljijo na dejstvih, ampak na napačnih „postulatih“. Kadar sv. pismo govori o naravoslovnih stvareh, to dela samo „zaradi našega zveličanja“ in na način takratnega človeka. Zato uporablja predstave, kulturo in podobe o svetu, kakršne so imeli hagiografi in njihovi sodobniki.

30. Sveto pismo ni zgodovinska knjiga v svetnem smislu. Zabeleži le tiste dogodke, ki so v zvezi z razodetjem. Čeravno so ti dogodki skupni čerani in religiozni zgodovini, sv. pismo ne navaja vseh dogodkov, niti jih ne prina-

še vedno po časovnem redu. in tiste, ki o njih poroča, pusti često glede posameznosti neosvetljene. Prinaša torej predvsem tiste, ki in kolikor kaj razglašajo za odrešenje. Posameznosti ali celotne dogodke iz svetne zgodovine, ki nimajo pomena za odrešenje, prepušča povsem človeškemu preišljevanju in vrednotenju.

Svetost sv. pisma

31. Razodetje in sv. pismo se ozirata na konkretnega, zgodovinskega človeka. Ta človek pa ni popoln in ne svet, čeprav je razodetje sveto in prav tako sveto pismo. „Laži“ hebrejskih očakov, mnogoženstvo božjega ljudstva, njegovo ravnanje z nasprotniki in surovi zakon: „Oko za oko, zob za zob“ dokazujejo, da so ljudje slabi, ne pa, da je sv. pismo nepopolno. Ravno to kaže, v kako temo je prišla „luč“ resnice in kako jo je tema popolnoma odganjala od ljudi. To je bilo dolgo, tiho, na koncu uspešno delo, iz katerega je razvidno, da tema ni mogla utrčiti „luči“, ki „sveti v temi“ (Jan 1,5), in se njeni žarki niso umazali, ko so se spuščali na zemeljska tla. Nasprotno, božja beseda je postopoma preobrazovala človeka in svet, v katerem živi. Vedlo bolj so se odmikale meje neznanja in greha in omogočale človeku, da sleče in odloži „starega človeka“, in da si obleče „novega človeka, ki je po Bogu ustvarjen v resnični pravič-

Ljubezen je potrebna tudi v podjetjih

Mnogo ljudi misli, da tam, kjer dan in noč brnijo stroji, odmeva-
jo odločni ukazi lastnikov tovarn,
njihovih ravnateljev, delovodij in
preddelavcev, ljubezen nima svo-
jega mesta in ne igra nobene vlo-
ge. Vendar se vsi, ki tako mislijo,
zelo motijo. Ljudje povsod, kjer
žive ali delajo, potrebujejo ljube-
zni. Posebno so ljubezni potrebni
najnižji preprosti delavci. Tudi ti
so ljudje, ki imajo pravico do spo-
štovanja in ljubezni v človeški
družbi.

Marcel Ducos, O. P., je napisal
knjigo: „Človeški odnosi v Cer-
kvi“. V njej pravi, da more samo
ljubezen v skupnem življenju, v
tovarnah, podjetjih, delavnicah in

uradih delati prave čudeže. Tisti,
ki vodijo podjetja ali delo v tovar-
nah, morajo ljubiti podrejene de-
lavce in biti do njih vljudni in
dobri, če hočejo uživati pri njih
ugled, spoštovanje in ljubezen. Le
ravnatelji in delavci, ki se ljubijo
med seboj in ljubijo podjetje ali
skupno delo, ki ga opravljajo, bo-
do temu radi žrtvovali del svojega
življenja in svojega srca.

Skupno življenje zahteva od
vseh odpoved sebi, odpoved različ-
nim navadam, ki jih kdo ima in
odpoved tudi mišljenju, ki se raz-
likuje od mišljenja drugih. Pri
skupnem delu moramo biti pozor-
ni do drugih, ne smemo iskati sa-
mo svojo, ampak tudi njihovo sre-

čo. Treba se je torej odpovedati sebičnosti, samoljubju, pretiranemu iskanju lastnih koristi. To pa ni mogoče brez prave krščanske ljubezni.

Človeških odnosov torej ne morejo prav urediti samo boljša tehnika proizvodnje, bolj živahno delovanje različnih organizacij, tudi ne bolj premišljeni načrti in proračuni. Urejevanje človeških odnosov je zadeva človekovega duha. Važna naloga tega urejanja je, določiti, kakšen naj bo človek do drugih ljudi in kaj storiti, da bodo ljudje v miru med seboj živeli in pri pospeševanju skupne blaginje čim lepše sodelovali.

Uradnikov, delavcev ne osrečujejo samo dobre plače in sijajne službe, ampak predvsem ljubezen, ki jo delijo sodelavcem in jo prejema od njih, ljubezen do podjetja, ki ga zastopajo ali pri katerem delajo, ljubezen do skupnega dela, ki ga opravljajo ali vodijo. Vsak naravni človek hoče ljubiti in biti ljubljen.

Največja nesreča

Zato ni največja nesreča naših podjetij v tem, da so premajhne plače ali slabi delovni pogoji, ampak predvsem v tem, ker so lastniki, ravnatelji in voditelji podjetij, tovarni in delavnic skoraj popolnoma pozabili, da so njihovi uradniki in delavci ljudje, ki so še bolj ko dobrih plač in služb lačni ljubezni in dobrote. Zato mora ljubezen dobiti mesto tudi

tam, kjer odmeva hrup tovarn, kjer tulijo sirene, brne stroji in žvižga jeklo, ko ga obdelujejo.

Vsak voditelj podjetja ali dela v tovarni se mora znati ponižati do uslužbencev ali delavcev, ki so mu podrejeni in na nek način pridobiti njihovo ljubezen in zaupanje. To ljubezen seveda pa morajo vsi, ki vodijo podjetja, v neki meri zaslužiti in je postati vredni.

Ne sme manjkati razumevanja in dobrote

Delavska zakonodaja je zelo važna. Vendar zakoni sami ne morejo popolnoma zadovoljiti človeških src. Od človeka moremo kupiti njegovo čast, njegovo telesno pričujočnost, ne moremo pa pridobiti za denar njegove volje, navdušenja za delo, njegove vneme, zvestobe in ljubezni, njegovega duha in srca. Vse to moremo pridobiti le z resnično dobroto in ljubeznijo. Ker pozabljamo na to važno postavo ljubezni, je večkrat pri urejevanju človeških odnosov toliko neuspehov in tako malo uspehov. Človeški odnosi v skupnem življenju se ne morejo urediti samo s tehniko. Skupno življenje in skupno delo zahtevata od vsake osebe osebne, notranjega očiščenja, duhovne vzgoje in izpopolnitve, resnične dobrote in ljubezni. Pri iskanju napredka v podjetju in pri delu v tovarnah večkrat zelo pozabljamo na duhovni blagor uslužbencev in delavcev. Nobeni odloki in nobena pravila nimajo prave vrednosti in prave-

ga vpliva, če jih ne narekuje in ne spremlja ljubezen.

Vsak lastnik, voditelj podjetja, vsak ravnatelj in delovodja v tovarni mora spoštovati osebno svobodo podrejenih uslužbencev in delavcev. Ti gledajo v svojih predstojnikih le osebe, ki le ukazujejo, nadzorujejo, zmerjajo in jih z raznimi priimki ponižujejo, nimajo pa jih za svoje prijatelje, dobrotnike in očete. Prav zato je večkrat življenje v podjetjih, tovarnah in delavnicah tako malo človeško, tako zoprno in odbijajoče.

*Voditelji podjetij —
vzorni ljudje*

Če hočejo voditelji podjetij in tovarn doseči, da bodo vsi, ki so jim podrejeni, drugače mislili in sodili o njih, morajo potrpežljivo in vztrajno vzgajati sami sebe. Poznati morajo človekovo srce, njegove posebnosti in lastnosti. Zelo potrebujejo tudi ponižnosti, potrpežljivosti in modrosti. Kadar je treba, naj priznajo tudi zmote

in napake. To priznanje jim ne bo vzelo pri tistih, ki so jim podrejeni ugleda, ampak ga še povečalo in pomnožilo njihovo zaupanje v nje.

Sveti Pavel govori v svojem prvem listu Korinčanom o ljubezni, ki je potrpežljiva in dobrotljiva: o ljubezni, ki ni nevoščljiva, se ne ponša in se ne napihuje; o ljubezni, ki ni prešerna, ne išče svojega, se ne da razdražiti in ne misli hudega; o ljubezni, ki se ne veseli krivice, veseli se pa resnice; o ljubezni, ki vse opraviči, vse veruje, vse upa, vse prenaša (pr. 1 Kor 13, 4-7). Ko bi ta ljubezen, kraljica vseh kreposti, zavladala v srcih vseh, ki podjetja in delo v tovarnah vodijo, pa tudi tistih, ki tam delajo, bi iz njih izginilo sovraštvo, izginili tudi spori in prepiri. V prostore podjetij in tovarn bi se naselila zadovoljnost in tiha sreča. Delodajalci in delojemalci bi bili družina, ki deli in uživa ljubezen.

Gregor Mali

Zanikujoča vera: ne smeš tega, ne smeš onega. Nikdar! Pač pa tako globoka in močna ljubezen do Boga, da bo neprestano silila na ustnice. To je, kar potrjuje, kar edino te more držati pokoncu v viharju in povodnji.

NOVI KNJIGI

Pred nekaj tedni je izšel 4. zvezek Baragove knjižnice, ki nosi naslov „Baraga uslišuje“.

Knjigo je zbral in uredil dr. Filip Žakelj. Opremil pa arh. Jure Vombergar. Tiskala in vezala „Editorial Baraga S. R. L.“.

Knjiga ima na manjšem formatu 468 strani. Poleg obširnega uvoda ima dva dela: Članki in razprave o Baragovih krepostih in postopkih za njegovo beatifikacijo — in Uslišanja na Baragovo priprošnjo.

V prvem delu so zbrani članki, katere so napisali: dr. Tine Debeljak, dr. Vilko Fajdiga, Božo Fink, prof. Alojzij Geržinič, dr. Franc Gnidovec, Marijan Marolt, rajni dr. Alojzij Odar, Anton Ogrin, Peregrinus, rajni Kazimir Zakrajšek, O. F. M., dr. Filip Žakelj.

V drugem delu so zbrana uslišanja na Baragovo priprošnjo. Uslišanja so bila objavljena v Amerikanskem Slovencu, Ameriški Domovini, Ave Mariji, Ave Mariji-koledarju, Baragovem vestniku, Bogoljubu, Božji besedi, Cvetju z vrtov sv. Frančiška, Družini, Glasniku Srca Jezusovega,

Katoliških misijonih, Mislih in Naši luči. Poleg tega je v tem delu zbranih še nekaj uslišanj. Na koncu knjige so razne molitve za Baragovo razglasitev za blaženega.

Knjiga bo brezdvoma v nemajhno oporo odborom za Baragovo zadevo. Bralcem bo vlila novega zaupanja. Upajmo, da bo tako prej ali slej pravi čudež na Baragovo priprošnjo.

Knjigo vsem toplo priporočamo!

Milena Šoukal — Pesmi. Slovenska kulturna akcija v Buenos Airesu je kot svoje 68. izdanje dala na svetlo knjigo „Pesmi“ pesnice Milene Šoukalove.

Drobno knjižico, ki ima 43 strani, je opremil arh. Jure Vombergar. Tiskala pa „Editorial Baraga S. R. L.“.

Vsebina je razdeljena na tri dele: Podedovano ime (8 pesmi), Odmevi (11 pesmi) in Zaprta vrata (7 pesmi).

Knjigo, ki je lepa obogatitev slovenske literature, lepo priporočamo.

KOLUMBIJA SE JE ZAHVALILA PAPEŽU

Odlok papeža Pavla VI., s katerim je na podlagi svoje okrožnice o delu za razvoj narodov, ustanovil posebni podporni sklad in določil, naj se prvi znesek tega sklada pošlje kmetom v Kolumbiji, je zbudil veliko pozornost in veliko odobravanje v vsej Latinski Ameriki, predvsem v Kolumbiji.

V imenu vlade in kolumbijske narodne ustanove za agrarne reforme je minister za poljedelstvo, dr. Henrik Peñalosa, poslal apostolskemu nunciju mons. Poupiniju brzovjav s pristrčno zahvalo.

Tisk v Bogoti je zelo poudarjal to papeževo pobudo in postal glasnik hvaležnosti vsega ljudstva papežu Pavlu VI., za to velikodušno dejanje.

„El Expectador“, eden najvažnejših dnevnikov v glavnem mestu, je objavil članek z naslovom: „Papež daje zgled“. V njem pravi, da je papež na svojem obisku v Kolumbiji dal Cerkvi važno navo-

dilo, naj ne pridiga samo z besedo, ampak z zgledom in z dejanji. Papež zdaj že spolnjuje drugi del svojega načrta. S svojim zledom uči, kaj more danes Cerkev storiti za razvoj narodov. Sveta stolica je namreč v Parizu prodala prostovoljno večje zemljišče, ki je bilo njena last in izkupiček določila za podporo pri izboljšanju starih in zidavi novih stanovanj v Kolumbiji.

In komu v Kolumbiji je papež namenil svoj dar? Vsem tistim, ki so bili že na robu propada: kmetom, ki se bojuje v žalostnih razmerah za svoj obstoj, ribičem in najbolj revnim domačinom.

„Ni besed, s katerimi bi se mogli z narodnega stališča svetemu očetu zahvaliti za tako lep in moder način, ki ga je izbral, da nas je spomnil iskrenosti svojih besed, ki jo nosi v svojem srcu“. Tako konča dnevnik „El Expectador“ svoj članek.

V Združenih državah Severne Amerike so tudi nekatoliški časopisi ugodno poročali o tej papeževi zamisli in poudarjali, da Podporni sklad za razvoj narodov ni samo zunanji vidni izraz Kristusovega klica na pomoč vsem tistim, ki trpe in spodbuda tistim, ki že delajo za razvoj in blagor velike človeške družine, ampak je tudi — kakor piše The Washington Post — nadaljevanje izvedbe načrta papeža Pavla VI. za zbiranje vedno večjih prispevkov Cerkev v pomoč tistim, ki trpe in stradajo.

SVETOVNE NOVICE

Predsednik konferenc

Francoski škofje so izvolili za predsednika svoje škofovske konference pariškega kardinala Martyja. Nečloveški in skrivnostni zločin

Svetovalca brazilskega nadškofa Heldera Camere, Enrique Neta so v Recifu ubili. Našli so ga obešenega na nekem drevesu in vsega zmaličenega; petkrat je bil zaboden z nožem in še prestreljen. Enrique Neta je bil duhovni vodja katoliške mladine in profesor sociologije na univerzi. Nadškof je izjavil, da so poleg njega „aktivisti“ umorili še 31 drugih progresivnih katoličanov.

Ukrajinska stolnica v Rimu

V Rimu so posvetili novo ukrajinsko stolnico sv. Sofije. Slovesne božje službe v bizantinskem obredu ob tej priložnosti so se udeležili šte-

vilni prelati, ki delajo v Vatikanu. Cerkev je bila postavljena s pomočjo Ukrajincev, ki živijo na Zahodu. Darove je zbral ukrajinski kardinal Slipij. Lani so Ukrajinci postavili v Rimu svojo univerzo sv. Klemena.

Dunajski predlogi

Dunajska sinoda je med drugimi željami priporočila tudi delitev sv. obhajila pod obema podobama, daritev sv. maše na stanovanjih (za bolnike) in splošno odvezo pri spokornih pobožnostih. Sinodo bodo nadaljevali prihodnje leto.

Francoski škof je Bask

Posvečenja novega pariškega pomožnega škofa msgr. Etchegaraya se je udeležilo šest francoskih kardinalov in več sto škofov iz Francije in od drugod. Novi škof je taj-

nik francoske škofovske konference. Po rodu je Bask, zato so mu baskovski duhovniki ob koncu obreda zapeli zahvalno pesem v baskovskem jeziku. Svojim ožjim rojakom je novi škof ob zahvali za udeležbo govoril v domačem jeziku ter poudaril zvestobo svoji baskovski domovini, obenem pa odprtost in sprejemljivost do vseh drugih.

Angleški odstotek za reveže

Komisija za pravičnost in mir je pozvala angleške katoličane na delo za odpravo revščine na svetu. Vsak katoličan naj da 1 odstotek svojih dohodkov na leto za odpravo revščine.

Vzhodno nemška sinoda

12. junija so začeli sinodo v katoliški škofiji Meissen. To je bila prva pokonciljska sinoda v Vzhodni Nemčiji. Začetna božja služba je bila v dresdenski cerkvi Hofkirche, zborovanja pa so bila v dvorani evangeličanske cerkve. Dve tretjini udeležencev sinode je bilo iz vrst laikov.

Glasovanje za imenovanje škofa

Začasni upravitelj škofije Brentwood je naprosil vse duhovnike v škofiji, naj povedo svoje mnenje, kakšne lastnosti se zahtevajo od osebe, ki jo bodo izbrali za vodstvo škofije. To je prvi primer v Angliji, da so vprašali tudi duhovnike za mnenje o osebi bodočega rednega škofa.

Občni zbor mednarodne Caritas

Za naslednja tri leta je bil izvoljen za vodstvo mednarodne kr-

ščanske dobrodelne organizacije Caritas naslednji odbor: mednarodni predsednik bo msgr. Jean Rodhain iz Pariza (bil pred nekaj leti v Buenos Airesu), predsednik za Afriko Alojz Munyangayu iz Rwande, podpredsednik za Evropo msgr. Leopold Ungar z Dunaja, za Severno Americo msgr. Lawrence Corooran, za Južno Amerika msgr. Lous Lorscheider in za Azijo msgr. Francis Hsu iz Hong-Konga.

Priprava na novo mašo

V nizozemski nadškofiji Utrecht bodo odslej posvetili v mašnike samo tiste bogoslovce, ki bodo po končanih študijih preživeli eno leto že v praktičnem dušnopastirskem delu po župnijah.

Svetost fatimskih pastirčkov

Škofijska postopka za razglasitev fatimskih pastirčkov Francka in Jacinte Marto za blažena sta zaključena. Spise postopka teh dveh pastirčkov iz Fatime so že poslali v Rim.

Novi duhovniki na Slovaškem

Po dvajsetih letih je bilo v mestu Prešovu na Slovaškem pred kratkim posvečenih spet nekaj novih duhovnikov vzhodnega obreda. Škof Vasil Hopko je podelil mašniško posvečenje štirim Ukrajincem, trem Slovakom in enemu Čehu.

Kongres umetnikov

Od 24. do 27. septembra bo v Salzburgu (Avstrija) svetovni kongres Mednarodne družbe krščanskih umetnikov. Udeleženci bodo razpravljali o umetnosti pod geslom „Simbol in znamenje v sedanjem svetu“.

Razdelitev cerkvenega premoženja

Novi indijski kardinal Percattil, poglavar več kot milijon katoličanov siromalabarskega obreda, se je zelo zavzel za odpravo revščine v svojih krajih. Med drugim je razdelil tudi precej cerkvene zemlje in ustanovil odbore za zidanje hiš za brezdomce.

Arabski svetovalec v Beogradu

Pavel VI. je imenoval za svetovaleca apostolske delegature v Beogradu msgr. Pavla Giglia, ki je doslej deloval na apostolski delegaturi v Alžiru. Novi svetovalec je po rodu Arabec. Rojen je bil na Malti.

Smrt škofa na ladji

68-letni mehiški nadškof Fernando Ruiz iz mesta Yucataka je z ladjo "Michelangelo" potoval v Rim, da po predpisih poroča sv. očetu o stanju svoje nauškošije. 15. maja ga je pa na ladji zadela srčna kap in je bil na mestu mrtev. O njegovi smrti je kapitan ladje takoj sporočil sv. stolici.

Združitev ženskih redov

Pet manjšin ženskih redovniških družb s podobnimi cilji se je združilo v eno. Razen v Franciji ima nova družba svoje postojanke tudi na Angleškem, v Italiji, Belgiji in v Kamerunun. Deluje po bolnišnicah, v šolah in po župnijah.

Kennedy prosi za bratovega morilca

Sodnik Younger (Los Angeles, ZDA) je prejel 21. maja, malo pred smrtno obsodbo Kennedyjevega morilca, prošnjo Kennedyjevega brata

Edwarda za pomilostitev ubijalca njegovega brata Roberta. „Mojega brata so vodili ljubezen, sočutje in usmiljenje. On ne bi hotel, da bi zaradi njegove smrti uničili še eno življenje,“ piše Edward.

Škof v Zaragozi za delavske pravice

Proti državnim sindikatom je nastopil msgr. Cantero, škof v Zaragozi (Španija), ki je nedavno postal član kraljevskega sveta v Španiji. V svojem pastirskem pismu pravi, da mora delavska strokovna organizacija uživati notranjo avtonomijo.

Nova francoska svetnica

22. junija je sv. oče proglasil za svetnico francosko redovnico Julijo Billiard, ki je leta 1830 stanovila red sester Naše Gospe iz Namourja v Belgiji.

MOLITVENI NAMEN:

Splošni: da bi predstojniki in profesorji bogoslovnih semenišč, razsvetljeni po Svetem Duhu, čim popolneje vzgajali bodoče duhovnike.

Misijonski: za razvoj katoliškega tiska in družbenih občil v misijonih.

Za Slovenijo: z molitvijo skušajmo pomagati predstojnikom slovenskih semenišč doma in po svetu pri njihovem odgovornem poslanstvu.

novice iz slovenije

Pastoralni tečaj, ki ga je pripravil nadškofijski pastoralni svet slovenskih škofij, bo obravnaval nad vse važno stvarino **Pastoracija bodoče in mlade družine**. Tečaj bo na treh različnih krajih škofije in sicer: 12. in 13. avgusta na Brezjah; 1. in 2. septembra v Ljubljani in 3. in 4. septembra v Novem mestu.

Priprava na slovensko sinodo. Metropolit Jožef Pogačnik je v škofijskem listu z dne 12. julija 1969 zapisal: „Oznanim Vam, kar sem zadnjič mimogrede nakazal: nameravamo začeti s pripravami na sinodo, upam v metropolitanskem merilu, Koper se bo svobodno pridružil.

Od zadnje ljubljanske sinode bo prihodnje leto že 30 let. Sinoda ima namen dati smernice za delovanje Cerkve v sedanjem času, z drugo be-

sedo: obnovo klera in vsega božjega ljudstva. delo je tako veliko, da skoraj presega zmožnosti ene generacije. V zaupanju na božjo pomoč se ga hočemo lotiti...

Predmet sinode naj bi bil „notranji dialog“ v Cerkvi sami, konkretno dva naši službi: evangeljska in posvečenje božjega ljudstva; k prvi sodi pridiganje in katehizacija, k drugi daritev in zakramenti. Bogoslužna obnova gre v Rimu h koncu; ta je podlaga vsega verskega življenja. Zato moramo najprej o tem razmišljati.

Za predsinodalno delo bo najprej ustanovljeno tajništvo sinode. Tega hočemo poveriti enemu izmed kanonikov. Potem bo treba ustanoviti več, morda do sedem komisij, ki bodo obravnavale teme, npr. evangelizacijo s

podkomisijo za katehizacijo, komisijo za posamezne zakramente itd. Predsedniki komisij naj bi bili iz vseh slovenskih škofij,, prav tako člani.“

Dekan Rafael Lešnik — kanonik.

Za kanonika pri stolnici sv. Nikolaja v Ljubljani je bil imenovan dekan Rafael Lešnik, župnik v Trebnjem. Novi kanonik je bil rojen v Cerkljah na Gorenjskem leta 1925. V duhovnika je bil posvečen l. 1951. Od leta 1962 je bil dekan in župnik v Trebnjem. Je član duhovniškega sveta in sveta za pastoralno sociologijo.

Za župnike so bili imenovani:

Fracn Blaj, resignirani župnik v Kranju, na župnijo Reteče; **Marko Mihelič**, resignirani župnik v Kamniku, za župnika v Mavčiče; **Franc Jeglič**, resignirani župnik v št. Vidu, na župnijo Sv. Helena pri Dolskem; **Zdravko Bahor**, resignirani župnik na Bohinjski Beli, na župnijo Kranj; **Ladislav Kovačič**, resignirani župnik v Stopičah, na župnijo Trebnje; **Bogumil Škerlavaj**, resignirani župnik v Predosljah, na župnijo Šmartno pod Šmarno goro; **Franc Zaplata**, resignirani župnik v Šmarjeti, na župnijo Predoslje in **Franc Pustotnik**, resignirani župnik v Loškem potoku na župnijo Šmarjeta.

Umrli so: dne 11. junija 1969 v Ljubljani profesor **Jožef Sodja**, duhovnik škofije St. Paul v Minnesoti, ZDA, star 85 let. Rajni se je rodil l. 1884 v župniji Breznica. Že kot dijak je odšel v ZDA. Leta 1924 se je vrnil

v domovino, prevzel v oskrbo Blejsko Dobravo za deset let, vmes pa učil angleščino v zavodu sv. Stanislava v št. Vidu nad Ljubljano. Od leta 1940 do 1955 je bil predavatelj angleškega jezika na ljubljanski univerzi. Zadnjih 20 let je vsak dan maševal ob 10 v ljubljanski stolnici.

Za župnijske upravitelje so bili imenovani: **Jože Šuštarč** na župnijo št. Vid nad Ljubljano; **Jože Perčič** na župnijo Kamnik; **Vinko Piber** na župnijo Loški Potok; **Marko Benedik** na župnijo Bohinjska Bela; **Ivan Petrič** na župnijo Stopiče.

Matija Selan, biseromašnik in župnik v pokoju, je umrl star 86 let. Rodil se je v Dobrunja h l. 1883, župnija Sostro. Kaplan je bil eno leto v Dobrniču in tri leta v Preserju. Nato je bil 11 let prefekt v zavodu sv. Stanislava. Leta 1925 je prevzel župnijo Gozd nad Kamnikom in tam ostal do svoje upokojitve l. 1965, celih 40 let.

Letošnji slovenski novomašniki — 43 po številu — izhajajo večinoma iz kmečkih družin (34), sledijo delavske (9) in obrtniške (1). Zrasli so v številnih družinah; največ 12 otrok, najmanj 2, povprečje pa znaša okrog 5 otrok. Zanimivi so podatki, kdaj je bila v župniji, ki ima letos novomašnika, zadnjič nova maša. Prav gotovo je časovno najbolj oddaljena tista, kjer je bila pred 105 leti, kar cela vrsta (7) pa je župnij, ki so imele novo mašo lani. Povprečno je bila nova maša pred 15 leti.

SLOVENCİ PO SVETU

Društvo „Slomšek v Rimu. Rim-ske Slovence povezuje društvo „Slomšek“, ki mu predseduje Roman Rus. Vsako zadnjo nedeljo v mesecu je maša v sestriški kapeli v ulici Botteghe Oscure, po maši pa prireditve v dvorani. Večkrat je bilo somaševanje, enkrat tudi maša v bizantinskem obredu. Vseh društvenih prireditev v pretekli poslovni dobi je bilo sedemnajst. Odbor izdaja tudi mesečno glasilo „Med nami“, ki poroča o življenju in delu med njimi in poroča o važnejših dogodkih in obletnicah za naš narod.

Srebrna maša g. Jožefa Juraka. Na praznik sv. Petra in Pavla je č. g. Jože Jurak imel srebrno mašo v svetogorski cerkvi. Med mašo so prepevali pevci zboru „Lojze Bratuž“ in Marijine družbe skupaj s pevci iz Bohinja. Asistirali so gg. Janez Eržen, srebrnomašnikov bratranec Svoltjšak in štefan Tonkli. Ob strani so mu stali tudi brat novomašnik Cvetko in nekateri drugi

sobratje. Slavnostni pridigar je bil g. Svoltjšak. Po maši so bile pete litanije ter zahvalna pesem. Pri slavnostnem kosilu v samostanu je bilo nad 80 povablencev. G. Jurak je opravljal duhovniško službo najprej v šmihelu pri Novem mestu, leta 1945 pa je odšel z nami v begunstvo. Iz taborišča Senigiano je odšel na južno Tirolsko, nato pa v Argentino. Petnajst let je bil med buenosaireskimi Slovenci za izseljeniškega duhovnika in skozi sedem let je tudi urejal „Duhovno življenje“. Nato je odšel na Goriško, kjer se udejstvuje versko in kulturno.

Venezuela. Med slovenskimi rojaki v Venezueli deluje izseljenški duhovnik g. Janez Grilc. Slovensko mašo ima na prvo nedeljo v mesecu v Valenciji, ostale nedelje pa v Caracasu. Za povezavo rojakov izdaja list „Življenje.“

Tabor na Repentabru. V nedeljo, 22. junija se je vršil 22. tabor slo-

venske prosvete na Repentabru. Iz goriške, s Tržaške, iz Kanalske doline ter iz Beneške Slovenije se je zbralo nad tisoč ljudi. Na sporedu je bil govor dr. Draga Štoke, petje pevskih zborov iz Števerjana, Repentabra, Gorice, Trsta in Uncev v Kanalski dolini ter enodejanka J. Ogrinca „Kje je meja?“.

Proslava sv. Cirila in Metoda na Vejni. V nedeljo, 6. julija je bila v Marijinem svetišču na Vejni nad Trstom uspela proslava, ki jo je organiziralo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda ob 1100-letnici smrti sv. Cirila. Proslave se je udeležilo 20 duhovnikov in okoli 700 vernikov s Tržaške, Goriške in Slovenije. Pri somaševani službi božji so prepevali združeni tržaški cerkveni pevski zbori. O življenju, delu in pomenu slovanskih apostolov je govoril g. Franci Krapež.

Mladinski dan v Doberdobu. Prvo nedeljo v juliju so imeli v Doberdobu mladinski dan. Somaševali so 3 srebrnomašniki msgr. Ristits, prof. Butković in misijonar Krapež. Spored je obsegal poleg športa igro „Deseti brat“, petje treh moških zborov, nastop skavtov, ansambla „Jana“ ter folklorne skupine. Prireditvi je sledilo okrog 2000 ljudi.

Romanje Tržačanov in Goričanov v Španijo. Med 6. in 13. julijem je močna skupina primorskih rojakov romala na Marijino božjo pot Montserrat, ki velja za versko in narodno središče Katalonije. Potovali so v petih avtobusih, ki jih je

od Genove do Barcelone prepeljala ladja-trajekt.

Slovenski shod v Stuttgartu. Letošnje binško srečanje slovenskih delavcev v Nemčiji, ki se je vršilo že 3. leto, je zbralo v Stuttgartu 1800 Slovencev. Shod, ki ima namen poživiti versko in narodno zavest, organizira Slovensko dušno pastirstvo. Letos se je vršil pod geslom: „Slovenec sem, tako je mati djala.“ Zbrali so se rojaki iz Münchena, Esslingena, Manncheima, Frankfurta, Kölna in celo iz Porurja. Shod se je začel s koncelebrirano sv. mašo v cerkvi sv. Gregorija v središču Stuttgarta. Pridigal je dr. Janez Zdešar, direktor slov. dušnih pastirjev v Nemčiji. Po maši so bile pete litanije Matere božje, nato pa so vsi odšli na Killesberg, kjer je bila v dvorani gospodarskega razstavišča popoldanska prireditve. O pomenu srečanja je govoril izseljeniški duhovnik Ciril Turk. Na sporedu so bili slovenski narodni plesi, ki jih je izvajala slov. folklorna skupina iz Holandske, nastop slov. moškega zbora iz Stuttgarta, tombola in družabni del ob zvokih kvinteta „Slavček“.

Kanada. Slovensko župnijo sv. Vladimirja v Montrealu je 23. junija prevzel g. Andrej Prebil, do sedaj večletni župnik na župniji Marije Pomagaj v Torontu. Dosedanji župnik v Montrealu g. Stanko Boljka bo odšel v domovino. Novi župnik pri Mariji Pomagaj je postal g. Tone Zrnec, do sedaj kaplan in ravnatelj slovenske šole pri isti župniji.

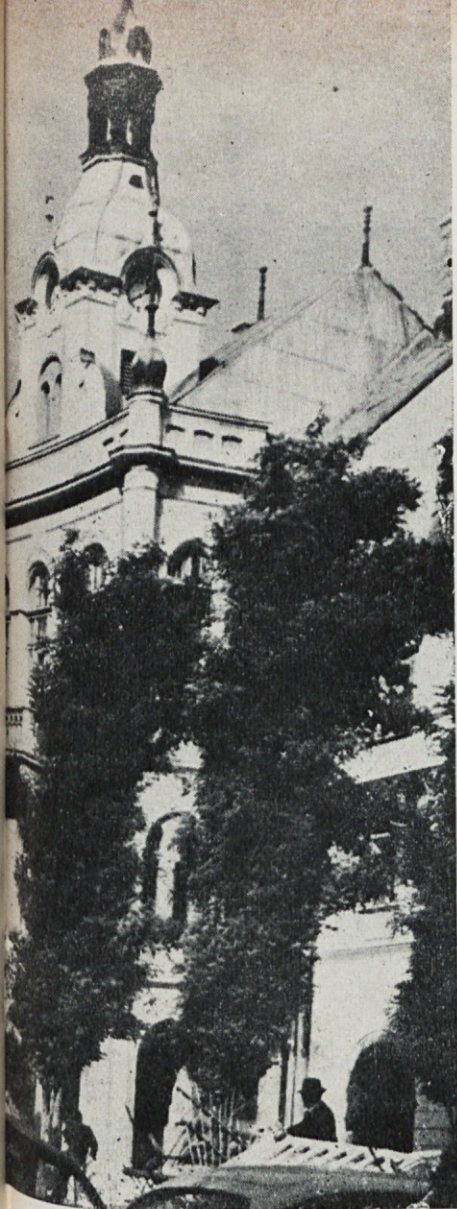

MED NAMI V ARGENTINI

70-letnica g. svétnika A. Košmerlja

G. duhovni svétnik Alojzij Košmerlj je bil rojen 25. julija 1899 v Sodražici pri Ribnici na Dolenjskem. Leta 1918 je maturiral na humanistični gimnaziji v Ljubljani. Po maturi je vstopil v semenišče in bil posvečen v duhovnika v ljubljanski stolnici 29. junija 1922. Najprej je bil kaplan v št. Rupertu na Dolenjskem (1922-1925). Od tam je šel za kaplana na Trebelno, leta 1928 pa je bil poklican v Ljubljano in postal kaplan pri Sv. Petru v Ljubljani. Že naslednje leto je bil imenovan za stolnega vikarja v ljubljanski stolnici. Poučeval je verouk na 3. realni gimnaziji. 7. novembra 1936 pa je nastopil službo kot župnik največje ljubljanske fare pri Sv. Petru. Leta 1938 je po smrti dr. Mihaela Opeka g. jubilat prevzel mesto predavatelja cerkvenega govorništva (homiletike) na ljubljanski univerzi do odhoda v tujino. — Vdan svojemu škofu, dr. Gregoriju Rožmanu, je g.

svétnik v govorih odločno nastopal proti komunističnim zločinom. Vsak mesec je govoril možem pri duhovnih obnovah „Preroda“. 5. maja 1945 je skupaj z ostalimi protikomunističnimi begunci odšel v tujino. Vneto je pomagal v dušnem pastirstvu v južnotirolskem mestu Meranu, v župnji Mais. Ko se je slovensko semenišče preselilo v Briksen, je na več novih mašah pridigal g. jubilat, ki je tedaj zopet predaval cerkveno govorništvo v slovenskem semenišču. — 29. aprila 1948 je prišel s semeniščem v Argentino. Dve leti je bil semeniški spiritual v San Luisu, od 25. aprila 1950 pa vrši tiho in važno delo kaplana šolskih bratov v provincialni hiši v Floridi pri Buenos Airesu. Kljub rednemu delu, ki mu ga narekuje služba, ie g. svétnik vsa leta res veliko in rad pomagal v slovenskem dušnem pastirstvu. Večkrat je vodil duhovne vaje za posamezne stanove. Vsa leta s članki sodeluje pri „Duh. življenju“.

„Duhovno življenje“ je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.

Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, R. Falcón 4158, Bs. As.

Reg. de la Prop. Intel. N° 843.966.

Tiska Vilko SRL., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

POVERJENIKI:

Argentina: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Bs. As.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019, Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.

Slov. pisarna, Baragov dom, 6304, St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

Kanada: Ivan Marn, 131 Treeview Drive, Toronto 14, Ont., Canada.

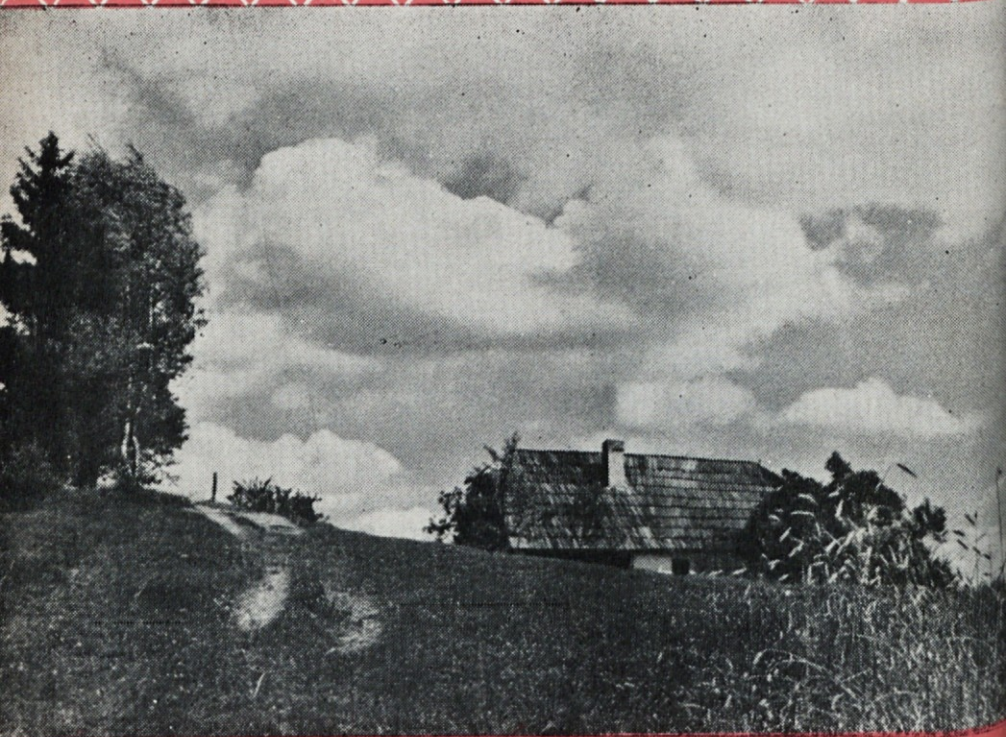
Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

Italija: Zora Piščanc, Riva Piazzutta 18, Italia.

Avstrija: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: Celotna naročnina v Argentini in obmejnih državah 2.300 pesov; v ZDA in v Kanadi 7 dolarjev; v Avstriji 125 šilingov; v Italiji 2.800 lir; drugje protivednost dolarja.

DENARNA NAKAZILA na naslov: Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

Naslovna stran: Velenje na Štajerskem v pomladi,
ki bo nastopila v Argentini v septembru; zadnja
stran: Gorenjska v jeseni, ki bo v Sloveniji nastopila
v tem mesecu